

७८ (आधु), वीर सं. २५००
वि. सं. २०३० आसो।

प्रकाशक : श्री जेत मात्मातंड मभा-भावनगर

[અંક : ૧૨

અનુક્રમણિકા

ક્રમ	લેખ	લેખક	પા નં.
૧	મિસ્ત્રામિ હુક્કડમ્	...	૧૪૫
૨	પુરુષની પ્રધાનતા	... મનસુખલાલ તા. મહેતા	૧૪૬
૩	કાગનો વાઘ	... પન્નાલાલ પટેલ	૧૪૮
૪	તીર્થક્ષેત્ર શત્રુજય	... મુ. લે હરિહરસિંહ અનુવાદ રક્ષતેજ	૧૫૩
૫	મહાવીરસ્વામીના સજ્જત ભૂપતિઓ	... હિરાલાલ ર કાપડિયા	૧૫૭
૬	શ્રીમદ્ વિજયધર્મસૂરીશ્વરજીની સ્વર્ગારોહણ તીથી	...	૧૫૬
૭	જૈન સમાચાર	...	૧૬૦
૮	વાર્ષિક અનુક્રમણિકા	...	૧૬૨
૯	પેટ્રનની નામાવલી	...	૧૬૪

ચાલુ સાલમાં સભા તરફથી પ્રગટ થયેલા પુસ્તકો

- (૧) સી નિર્વાણ- કેવલિ ભુક્ત પ્રકરણે (સંસ્કૃત)
- (૨) શ્રી પુણ્યવિજયજી શ્રદ્ધાંજલિ વિશેષાંક (ભારે દળદાર ગ્રંથ)

હાલ છપાઈ રહેલા પુસ્તકો

- (૧) શ્રી દ્વાદશાર નયચક્રમ્ ભાગ ૨ જે
- (૨) શ્રી સુમતિનાથ ચરિત્ર ગુજરાતી ભાષાંતર

આ સભાના નવા માનવંતા પેટ્રનો

શ્રી નાનચંદભાઈ તારાચંદ શાહ-મુંબઈ

શ્રી હીરાલાલ જીઠાભાઈ શાહ-ભાવનગર

આ સભાના નવા આજીવન સભ્ય

શ્રી પ્રવિણચંદ્ર તલકચંદ -મુંબઈ

આ સલાના નવા માનવતા પેદા

શ્રીમતી માનુમતીબહેન વાડીલાલ ગાંધી

જીવનની ટૂંકી રૂપરેખા

જેમના જીવનમાં સ્વસ્થતા, સાદાઈ, સ્વચ્છતા અને વિનમ્રતાના ગુણોનો આગિર્ભાવ થયેલો છે, એવાં શ્રી વાડીલાલ ચત્રભુજ ગાંધીના ધર્મપત્ની શ્રી. માનુમતી બહેનનો જન્મ મુંબઈમાં જ્ઞાનપંચમીના પવિત્ર દિવસે, સોમવાર તા. ૩-૧૧-૧૯૧૭ના દિવસે થયો હતો. શ્રી. માનુમતીબહેનના પિતાનું નામ પારેખ જેઠાલાલ વાઘજી. મૂળ રહીશ ગોંડલના, માત્ર જે વર્ષનીઆલ્પવયે જ માનુમતીબહેનના માતા શ્રી. પ્રેમકુંવરબેનનો સ્વર્ગવાસ થયો. એમની માતા કેવળ હતા એ માનુમતીબેન માટે તો માત્ર કષ્ટનાની જ વસ્તુ રહી.

પરંતુ જે માતાએ આવી અનેક ગુણ સંપન્ન પુત્રીને જન્મ આપ્યો, તે માતા કેવી મહાન હશે તેની કલ્પના તો જરૂર થઈ શકે.

કોઈ પણ બાળક માટે બાલ્યાવસ્થામાં માતાનું મૃત્યુ થવું એ જીવનનું મોટામાં મોટું દુઃખ છે. સમગ્ર સંસારમાં બાળકને જે વાસ્તવ્ય એની જરૂરતા તરફથી પ્રાપ્ત થાય છે, તેવું વાસ્તવ્ય અન્ય કોઈ પરિસ્થિતિ તરફથી પ્રાપ્ત થઈ શકતું નથી. તેથી જ તો આપણે ત્યાં કહેવાય છે કે 'આપ કદાચ મરજો, પણ ફેડીઓ કાંતવા વાળી માતા ન મરજો. જે પ્રેમ, સ્નેહ, લાગણી અને ભાવ સંતાનોને પોતાની માતા તરફથી પ્રાપ્ત થતાં હોય છે, તેવા પ્રેમ-સ્નેહ-લાગણી અને ભાવ અન્ય કોઈ વ્યક્તિ પાસેથી પ્રાપ્ત થઈ શકતાં નથી. પિતૃહત્ય અને માતૃહત્ય વચ્ચે ભારે ફરક છે. માતાની કરુણતા, કોમળતા, સ્નેહ અને સહૃદયતાનો એકાદ અંશ પણ પિતા તરફથી પ્રાપ્ત થઈ શકેલો હોય છે. માતા વિનાના બાળકને આશ્વચર્યમાં અનેક સંઘર્ષોમાંથી પસાર થવું પડે છે.

જીવનમાં અનેક વિચિત્રતાઓ રહેલી છે. એક સુખ જતાં તેની જગ્યાએ અન્ય સુખ કોઈ રીતે મળી રહે છે. When one door is shut another opens. અર્થાત્ એક દાર. બંધ થતાં બીજું દાર ખુલે છે. આ કહેવત મુજબ, માનુમતીબેનના માતા જતાં તેમને તેમની નાનીની શીતલ બાયા મળી રહી મુદ્દલ કરતાં, યાજ જેમ વધુ વહાલું હોય છે, એમ પ્રેમકુંવરબેનની માતાને માનુમતીબેન પુત્રી કરતાં પણ વધુ પ્રિય થઈ પડ્યાં. સંઘર્ષના કારણે એવો માનવ વધુ સહિષ્ણુ થતો હોય છે અને તેની સમગ્ર શક્તિ પણ તીવ્ર બને છે. શ્રી. માનુમતીબેનને સહિષ્ણુતા અને સમજ શક્તિ નાની ઉંમરે જ પ્રાપ્ત થઈ ગયા.

આ સંસાર તો એક પ્રકારના કુરુક્ષેત્ર જેવો છે, જ્યાં સંઘર્ષોની પરંપરા નિરંતર ચાલુ જ રહે છે. નાનપણમાં અનેક સંઘર્ષોમાંથી પસાર થયેલા એવા માનુમતીબહેન અત્યાર વર્ષની વયે એટલે કે કાન સરયે

વર્ષ : ૭૧] વિ. સં. ૨૦૩૦ અસો . . ઈ. સ ૧૯૭૬ ઓક્ટોબર [અંક : ૧૨

મિચ્છામિ દુઃક્રદ્ધમ્

જે સાધક મન, વચન અને કાયાના યોગથી પ્રતિક્રમણ કરે છે, અને પાપને મિચ્છામિ દુઃક્રદ્ધમ્ દે છે અને ફરી પાપ કરતો નથી તેનું પાપ મિથ્યા થાય છે.

પાપને જાણીને તેનો ખુલ્લા દિલથી એકરાર કરાય છે અને ફરી પાપ ન કરવાનો દૃઢ સંકલ્પ કરવામાં આવે છે ત્યારે સાચી 'ક્ષમાપના' થઈ કહેવાય. કલ્પસૂત્રમાં કહ્યું છે કે “ જે ઉપશમ્ભે છે, તેને આરાધના પ્રાપ્ત થાય છે. જે ઉપશમ્ભો નથી તેને આરાધના પ્રાપ્ત થતી નથી.”

પુરુષની પ્રધાનતા

મનસુખલાલ તારાચંદ મહેતા

કૌશાંબીમાં ધનદત્ત નામે એક સાધન સંપન્ન શેઠ રહેતા હતાં. પોતાની પાસે વિપુલ ધન હતું અને પ્રોઠ ઉંમરે થયેલો એક પુત્ર પણ હતો. પુત્રનું નામ રત્નદત્ત પાડ્યું હતું અને તે સુંદર સોહામણો હતો. એકનો એક પુત્ર અને વૈભવમાં ઉછર્યો એટલે થોડો તરંગી અને મોજુલો થઈ ગયો હતો. છ વર્ષની ઉંમરે માતા પિતાએ બહુ કાઠમાઠપૂર્વક તેને નિશાળમાં બેસાડ્યો. રત્નદત્ત સ્કુલમાં તેા નિયમિત જતો, પણ અભ્યાસમાં એકાગ્રતા કેળવવાને બદલે તે ટીબળ કર્યા કરતો. ધનવાનનો પુત્ર, એટલે તેના વર્ગના અન્ય બાળકો, બાળિકાઓ પણ તેના ટીબળને મૂંગા મોઢે સહન કરી લેતા.

રત્નદત્તના વર્ગમાં કૌશાંબીના નગરશેઠ જીનદત્ત શેઠની પુત્રી સુખતા પણ અભ્યાસ કરતી હતી. જીનદત્તશેઠના કુટુંબમાં સાત પેઢીથી નગર શેઠ ઇચ્છાલ્લી આવતી હતી, પણ છેલ્લા કેટલાક સમયથી આર્થિક દૃષ્ટિએ તેઓ ઘસારી ગયા હતા. તેમ છતાં કુટુંબની ખાનદાની પ્રામાણિકતા અને સદ્વ્યવહારના કારણે તેની ખ્યાતિ ચારે બાજુ પ્રથમની માફક હતી. જીનદત્ત શેઠને પુત્ર ન હતો, પણ સાત પુત્રોની ગરજ સારે એવી તેજસ્વી પુત્રી સુખતાથી મ.બાપને પૂર્ણ સંતોષ હતો.

સુખતા અને રત્નદત્ત એક જ વર્ગમાં અભ્યાસ કરતા અને એ વર્ગમાં શિક્ષકની ગેરહાજરીમાં, શિક્ષકનું કામ કરવાનું ભાગ્ય સુખતાને પ્રાપ્ત થતું. એક પ્રસંગે, સુખતા જ્યારે વર્ગમાં દેખરેખ રાખતી હતી, ત્યારે રત્નદત્તે કે.ઇક છોકરાને ઝડપણું કયું. સુખતાએ ધનવાનના પુત્રની દરકાર કર્યાં સિવાય, શિક્ષારૂપે રત્નદત્તને વર્ગમાં ઊભો રાખ્યો. રત્નદત્તના મનને આવી શિક્ષ નો ડાંખ તેા લાગેલો, પણ પછી મોટા થતાં એ વાત બને બૂલી ગયા.

યોગાનુયોગે, પછી તેા ઉંમર લાયક થતાં, રત્નદત્તનું વેવિશાળ સુખતા સાથે થયું. રત્નદત્ત એ કે ધનવાનનો પુત્ર હતો, પણ સુખતા જેવી તીવ્ર બુદ્ધિશાળી, ચતુર અને તેજસ્વી નારીના યોગ્ય પતિ બનવાની તેનામાં લાયકાત ન હતી. પરંતુ ધનવાનોનાં સંતાનો લગ્નની બાબતમાં બહુ ભાગ્યશાળી હોય છે. જે પાત્રને તેઓ લાયક હોય, તેથી અનેક રીતે ઉત્તમ પાત્ર, લગ્નમાં તેઓને સંપડી જાય છે પણ, કુદરતનો કાનુન બહુ ન્યાયી હોય છે. દાંપત્ય જીવનમાં, અધિકાર અને લાયકાત વિના એક પાત્ર, જ્યારે તેનાથી અધિક શ્રેષ્ઠ અને ઉચ્ચ કોર્ટનું પાત્ર પ્રાપ્ત કરે છે. ત્યારે તેવા પાત્રને યોગ્ય બનવા તેણે દીર્ઘકાલીન તપ કરવું પડે છે. આમ તપ કર્યા વિના, પ્રાપ્ત થયેલા ઉત્તમ પાત્રનો તે લાભ દહાવવા પ્રયત્નો કરે છે. તેા એવા સહજીવનમાં એક સંવાદિતા જળવાતી નથી. આવા દાંપત્યજીવનમાં પછી અસંતોષની આગ પ્રગળ્યા કરે છે અને વિખવાદનાં વખ પણ ઘેળાતા હોય છે.

વેવિશાળ પછી ટૂંક સમયમાં, સુખતાના લગ્ન રત્નદત્ત સાથે થઈ ગયા. સોહાગ રાતે અપૂર્વ આનંદ અને ઉલ્લાસપૂર્વક સુખતાએ જ્યારે શયનગૃહમાં પ્રવેશ કર્યો, ત્યારે રત્નદત્ત કે.ઇગૂઠ વિચારમાં લીન થયેલો બેઠો હતો. મનમાં અગમ્ય ઊંડાણમાં ગુપ્ત રહેલી કેટલીક વાતો, કડીબદ્ધ રીતે સ્મૃતિપટ પર અસુક પ્રસંગે સજીવ થઈ ઊઠે છે. માણસ પણ એક દૃષ્ટિએ પશુનું સાંસ્કારિક સ્વરૂપ છે એ પોતાનો સ્વભાવ છોડી શકતો નથી. કોઈ પણ પ્રસંગ કે પરિસ્થિતિનો પ્રત્યઘાત, તેનાં મન પર એના સ્વભાવ પ્રમાણે જ પડતો હોય છે ભૂતકાળમાં સુખતાના હાથે તેને થયેલી શિક્ષાનો પ્રસંગ, એવા વખતે તેનાં સ્મરણ પટ પર તાજો થયો. તેણે શરૂઆતથી જ સુખતા પર વટ બેસાડી દેવાને,

નિશ્ચય કર્યો અને વચ્ચે થોડી ઔપચારિક વાતચીત થયા પછી, રત્નદત્તે પત્નીને કહ્યું, “સુજતા ! માહું ન લગાડતી પણ પત્નીને હમેશાં એક ચંપલનો સ્વાદ ચખાડવાનું મેં મન લીધું છે અને ખાતરી છે કે મારા લીધેલા પ્રાપ્તિપાત્રમાં તું નિરતર મને સહાયરૂપ બનીશ !” સોડાગરાતે, પતિ સાથેના પ્રથમ મિલનમાં, આવી બેહૂરી વાત સાંભળી સુખતા મનમાં કંપી ઊઠી. પતિનું માનસ તેણે સમજી લીધું. પણ સુજતા એક ભય કલાકાર હતી. તેણે એજ પગે દૃઢ નિશ્ચય કર્યો કે શિદ્ધી જેમ પ્રાપ્ત થઈ પથ્થરમાંથી ભવ્ય મૂર્તિ કંડારે છે, તેમ હું પણ આ મૂર્ખ માણસને દેવ જેવો બનાવીને જ જાપીશ તેણે મોહક સ્મિત કરી રત્નદત્તને કહ્યું, “સ્વામીનાથ ! તમારું ચંપલ એ મારા માટે તો અમૃતની કુપ્પી સમાન છે, પણ એ ચંપલ મારવાનો અધિકાર તો તમને ત્યારે જ પ્રાપ્ત થાય, કે જ્યારે એ ચંપલ તમારી પોતાની કમાઈનું ખરીદેલું હોય ! આપણું વર્તમાન ધન તો બાપુજીની કમાણીનું છે, એમનાં ધનનાં બળ વડે તમે તમારા મતનું પાલન કરો, એતો મને જરાએ ન રુચે તમે બંને ધન કમાઈ લાવો અને પછી એક નહિ પણ હમેશાં ત્રણ ચંપલનો સ્વાદ ચખાડો.”

રત્નદત્તે હસીને કહ્યું, “સુજતા ! હું પરદેશ ધન કમાવા જઈશ, તો ત્યાં તને સાથે નહિ લઈ જઈ શકું. આપણે વિયોગ સહેવે પડશે, પણ એવા વિયોગ માટે શું તું તૈયાર છો ?”

અંતર્ગત તાપને છૂપાવી, હસતું મોં રાખી સુજતાએ કહ્યું, “નાથ ! આપણે સાથે શીખેલા પેલો ચિરદોષિ સંગમઃ વાળો શ્લોક તમે ભૂલી ગયા ? મન મળેલાં હોય તો પછી વિયોગ પણ સંયોગરૂપ જ લાગે છે, અને મન મળ્યાં વિનાનો સંયોગ એ પણ વિયોગ સમાન છે.” બીજે દિવસે સુજતા તેના પિતાને ત્યાં ગઈ. અને તે પછી થોડા દિવસમાં જ રત્નદત્તે પિતાના વહાણો સામાન ભરી, બાપા બંદર તરફ પ્રયાણ કર્યું. રત્નદત્તે બાપામાં

ધંધો કરી અઢઝક ધન પ્રાપ્ત કર્યું, પણ ત્યાં એક ઉત્તર નર્તકી રહેતી હતી. વિપુલ ધનની એ માલિકણ હતી. ધનવાનોને પોતાને ત્યાં પાસાથી જુગાર રમવા આમંત્રી પોતાના રૂપ અને યુક્તિ વડે રમવા અવનારાએ નું ધન લૂટી લઈ, ગુલામ તરીકે તેઓને રાખતી. આવી યુક્તિ વડે અનેકને ફસાવી આ નર્તકીએ અનેક ગુલામો એકઠાં કર્યાં હતાં, તેમાં રત્નદત્તે પણ પોતાની ભરતી કરાવી. ધન ગુમાવ્યું અને નર્તકીના ગુલામ તરીકે બેલતી ઘાણી પર કામ કરવાનું તેના ભાગે આવ્યું. સવારથી સાંજ સુધી ઘાણી ફેરવે અને ગુલામોની સાથમાં પેટ ભરે.

રાજગૃહી જતાં એક શ્રેષ્ઠી સાથે રત્નદત્તે પોતાના પિતા પર પત્ર લખી જણાવ્યું કે, “અહિં ઉંચા આસને બેસી સતત કામ કર્યા કરું છું અને તહેનાતમાં બે પહેરેગીરો પણ રહે છે” બીજો પત્ર સુજતા પર લખીને તેમાં જણાવ્યું કે, “પિતાજી પર પત્ર લખ્યો છે, તે વાતનો મર્મ પકડી લેજે. તું તો મારી સહાધ્યાયી છે, એટલે પિતાજી પત્રની ભાષાનો સંકેત કદાચ ન સમજી શકે તો પણ, તું તો જરૂર બધું સમજી શકે એવી ચતુર અને શાણી છે.”

બન્યું પણ એમજ. પિતા તો સમજ્યાં કે રત્નદત્ત બાપામાં બધી વાતે સુખી છે પણ સુજતા મામલો સમજી ગઈ અને સસરાજીને કહ્યું કે, મારા પરના પત્રમાં તમારા પુત્ર મને ત્યાં તેડાવે છે. ધનદત્ત શેડે પુત્રવધુ માટે બધી વ્યવસ્થા કરી આપી અને માફના તોર વહાણો સાથે સુજતાએ બાપા બંદર તરફ પ્રયાણ કર્યું. માર્ગમાં વચ્ચે સુજતાએ વેશ પરિવર્તન કર્યું અને પુરુષના પોશાકમાં તે સોહનલાલ નામ ધારણ કરી, સોહામણો યુવાન બની ગયો. બાપા પહોંચી સોહનલાલે રત્નદત્ત (વધે બધું બાણી લીધું. પેટી નર્તકીની મેલી રમત અને યુક્તિઓ સમજી લઈ સોહનલાલ તેને ત્યાં પાસા રમવા પહોંચી ગયો. રમવા જતી વખતે પોતાની સાથે, ચાવીથી દોડી શકે તેવો એક રબરનો ઉદરડો છૂપી રીતે તે લઈ ગયો હતો.

મધ્ય રાતે જ્યારે રમત ચગી હતી ત્યારે પોતાનું સર્વસ્વ દાવમાં મૂકી, સોહનલાલે પાસા નાખવા શરૂ કર્યાં. નર્તકીની હાર થાય તો, તેની તમામ મિલકત અને શુભામીની માલિકી સોહનલાલની થાય, એવો એ આખરી દાવ હતો. નર્તકી, રમતી વખતે પોતાની પાળેલી બિલાડીને પાસે જ રાખતી અને દાવની કટોકટી વખતે બિલાડી દીવો પછાડી દેતી તે દરમિયાન નર્તકી પાસે ફેરવી દેતી અને પોતે જીતી જતી. બિલાડી ટાંપ એકને, બેરે બરે તે જ સમયે સોહનલાલ શેઠે ઉદરડાને દોડતો કર્યો. બિલાડીનું ધ્યાન ઝુલ્યું એટલે ઉદર પાછળ દોડી અને નર્તકીનો દાવ ઉધે પડ્યો. સોહનલાલની જીત થઈ અને નર્તકીના શુભામી અને સર્વસ્વની માલિકી હવે સોહનલાલ શેઠની થઈ ગઈ રત્નદત્ત નર્તકીના બદલે હવે સોહનલાલ શેઠનો શુભામ બન્યો.

સોહનલાલના વિશાળ મહાલયમાં એક રાતે, એક શુભામ તેની પત્નીને દીખતો હતો. સ્ત્રીનું કરુણ આકંઠ સાંભળી, સોહનલાલ શુભામ આવાસમાં દોડી ગયા. ખીજા શુભામોની સાથે રત્નદત્ત પણ ત્યાં હાજર હતો. સોહનલાલે પેલા શુભામને ઠપકો આપી કહ્યું, “અમારે ત્યાં કહેવત છે કે ‘નખળો માટી ખેરી પર શૂરો’ કોઈ પણ જીવનું મન દુઃખરવું એ પણ પાપ છે. સ્ત્રી, શિક્ષાના માર્ગે નહિ. પણ પ્રેમદ્વારા પુરુષને વશ રહે છે. નારી હમેશાં શુદ્ધ અને આચાર્ય પ્રેમની ભૂખી છે. સ્ત્રીને અલંકારો જોઈતા નથી, અલંકારો તો પુરુષે, તેને આકર્ષક દેખાય એ માટે પહેરવ્યાં છે. સીંધી અને કાઢી સ્ત્રી, પુરુષને ગમતી નથી. કુદરતનો અખાધિન નિયમ છે કે તમે જે પ્રમાણે તમારી પત્ની સાથે વર્તન રાખો, તેવું જ વલણ એ પણ તમારી પ્રત્યે દર્શાશે.” રત્નદત્તે વચમાં મમરો મૂક્યો “નામદાર! આપની વાત સાચી હશે, પણ માનવજાતમાં પ્રધાનતા તો પુરુષની છે. પતિ, પત્ની પર દાબ ન રાખે, તો એવી પત્ની, પતિને ઉઘતો રાખી રાતેરાત ચઢી નીકળે છે. ઋષિમુનિઓએ ‘નારી નરકની ખાણ’ શું એમને એમ કહી દીધું હશે?”

સોહનલાલે હસીને કહ્યું, “ઓ-હો, રત્નદત્તજી! તમારું તત્ત્વજ્ઞાન પણ લાંબુ, પહોળું લાગે છે. સ્ત્રીને નરકની ખાણ કહેનારા મુનિને, તેની યુવાનીમાં એક યુવતીએ ધરાર દાદ ન આપી અને પગ ઓપી પછી તો શિયાળને જેમ દ્રાક્ષ ખાટી લાગી અને છોડી દેવી પડી તેમ પેલા મુનિએ ‘નારી નરકની ખાણ’ એવી વાત પ્રસિદ્ધ કરી જેવો પેલો શિયાળ તેવો જ આ મુનિ. હું તમે અને અન્ય મહામાનવો પણ તો તો પછી નરકની ખાણમાંથી જ પેદા થયા છીએને! પુરુષની પ્રધાનતા અને નારીની ગૌરવતા, એ વિચાર જ પાગલતા ભર્યો છે. સ્ત્રી અને પુરુષ, ખંતેનો આત્મા સમાન છે, એમાં કોઈ ભિન્નતા નથી. આત્માને-નર કે નારી જાતિ હેતી જ નથી. પુરુષ અને સ્ત્રીમાં વ્યાપ્ત રહેલા આત્માની શક્તિ પણ એકસમાન છે હા, લાવનની દૃષ્ટિએ, ધર્મશાસ્ત્રો કહે છે કે, સ્ત્રીનાં મનનાં પરિણામો, પુરુષનાં મનમાં પરિણામો જેવા અને જેટલા વિશ્વસલભ્યાં હોઈ શકતાં નથી, અને તેથી જ પુરુષતા જીવની માફક, સ્ત્રીનાં જીવને સાતમી નકમાં જવાનું પણ હોતું નથી. પુરુષને રાજી રાખવા સ્ત્રી જાતિએ તેને પ્રધાનતા આપી, એ સાચું- પણ આ પ્રધાનતા તો નારી જાતિનાં સૌજન્યને આભારી છે. કેટલીક વસ્તુઓ કટાણે નથી સમજી શકાતી, રત્નદત્તજી! તે સમજવા માટે પણ અમુક સમય નિશ્ચિત થયેલો હોય છે.” રત્નદત્ત પછી તો ચૂપ થઈ ગયો. થોડા દિવસો બાદ સોહનલાલ શેઠે તમામ શુભામોને મુક્ત કરી દીધાં અને બધી મિલકત રત્નદત્તને બક્ષિસ કરી દીધી રત્નદત્ત પાસે લખાવી લીધું કે, લવિષ્યમાં જ્યારે જૌધ સાધુઓનો વિહાર શરૂ કરવા તે ભારતમાં આવે, ત્યારે એવા વિહાર અર્થે તેણે સોહનલાલ શેઠને એક લાખ રૂપિયા આપવા. સોહનલાલ તો પછી એકાએક કોઈ જૌધ વિહારમાં ઉપડી ગયા.

આ રીતે, કોઈ ન જાણે તેમ એક દિવસે સોહનલાલ તો પાછા કૌશાંબીમાં સુખતા રૂપે ક્ષેમ- (અનુસંધાન પાના ૧૫૨ ઉપર જુઓ)

કાગનો વાઘ

શ્રી પત્તાલાલ પરેલ

નારદ પાસેથી કણ્ઠના જન્મની વાત જાણ્યા પછી કુંતી તરફ લીંગમને અણુગમો તો થયો જ હતો ને એવામાં વળી કુંતીએ કરેલી એક વૃષ્ટતા એમના કાને આવી.

વાત એમ હતી કે એક વાર પોતાની સાસુ અંબાલિકાને ત્યાં કુંતી બેઠી હતી એવામાં ઘૃતરાષ્ટ્રની માતા અંબિકા પણ આવી ચડી. એ ત્રણ વચ્ચે વાત આડે વાત નીકળતાં ગાંધારીની વાત નીકળી. અંબિકા પોતાની પુત્રવધુની પ્રશંસા કરતાં કહેવા લાગી : લીંગમપિતા પણ કહે છે કે પતિવ્રતા ગાંધારીએ પતિના દુઃખે દુઃખી રહીને ને છતી આંખે પાટા બાંધીને કુકુળને અવનિ ઉપર અમર કરી દીધું છે. ’

કુંતીથી અહીં કહેવાઈ ગયું : ‘વાત તો સાચી છે. પણ મોટીબહેને (ગાંધારીએ) પોતાની આંખે પાટા ન બાંધ્યા હોત ને મોટાભાઈની સેવામાં દાસ-દાસીઓને બદલે પોતે જ પરાયણ રહ્યા હોત તો પણ કંઈ ખોટું નહોતું, માસીમા !’

ગાંધારીની સાસુ અંબિકા તો કુંતીની આ વાત સાંભળીને એવી ભોંઠી પડી ગઈ કે બે પાંચ પળ તો એ બોલી પણ ન શકી.

અંબાલિકા પણ પોતાની પુત્રવધુએ કરેલી આ ધુન્દિગમ્ય વાત પર અનાયાસે ખુશ થતી બોલી પડી ! કુંતીની વાત સાચી તો છે જ બહેન ગાંધારી પોતે પાટા બાંધીને બેસી ગઈ એના બદલે એ બે પતિની સેવામાં રહી હોત તો—દાસદાસીઓની સેવા ક્યાં ને પત્નીના હાથની મમતા ક્યાં ? પત્ની અને દાસીની સેવામાં ફેર તો ખરો જ ને ? કુંતીએ વળી

પૂર્તિ કરી : ‘અંધ બનેલા’ વ્યવન ઋષિએ સુ-કન્યાના હાથની સેવા પામતાં કહ્યું જ છે કે હું બે અંધ ન હોત તો તારા હાથની અમૃતમય સેવા ક્યાં મને આમ હરતાફરતા મળવાની હતી ?’

અંબિકા હવે વધુ વાર ન સાંભળી શકી. ધૂંધવાઈ રહેલા અગ્નિમાં જેમ ભડકો થાય એ રીતે એ સફાળી ઊભી થઈ ગઈ. પીઠ ફેરવતાં બોલી તે પણ એવું કે કુંતી તથા અંબાલિકા ભડકે બળવાં જ બાકી હતાં : ‘મને ખબર છે તમે બે સાસુ-વહુ આખો વખત અમારી કુચલી કૂટો છો એ !—’

ધૂંવાંપૂવાં થઈ ઊઠેલી અંબિકાએ ગાંધારીના આવાસે પહોંચતામાં જ બડબડ શરૂ કરી દીધી. બાબુના ઓરડામાં બેઠેલા ઘૃતરાષ્ટ્ર પણ એ સાંભળતો હતો : ‘ઘર્ષાં તે કાંઈ શેર પાશેર છે ? એક તો પોતાનો દીકરો રાજ થયો ને ઓછું હોય તેમ ધડકુળની વહુ મળી ! અંબાલિકા તો વળી એમ જ સમજે છે કે બ્રહ્મણી સેવા કરનાર મારી વહુ તો ચારેય વેદ ભણી ઊતરી ને એ કહે એ વેદવાક્ય જ ! અમારી વહુ તો મૂર્ખા જ બળે. સ્વયં લીંગમપિતા પણ જેના પતિવ્રતાપણની પ્રશંસા કરતાં થાકતા નથી એની આમ ઠેકડી કરતી પાંડુની આ ચિત્રાવલી પત્ની એના મનમાં સમજે છે શું ? !

ગાંધારીની અકળામણને પાર નહોતો. આંખો ઉપર પાટા એટલે દેખી પણ નહોતી શકતી ને એમાં વળી સાસુનો આ મોંમથા વગરનો બખડાટ ! સાસુની દિશામાં હાથ હલાવતા અકળાયેલા સ્વરે પૂછવા લાગી : શું થયું માતાજી ? કેની તમે વાત કરો છો ? કંઈ સમજ પડે એમ તો બોલો !

પેટી પ થી ધૃતરાષ્ટ્ર પણ માતાના આ તિર-
સ્કાર બાંધે વેણ સાંભળીને ધૂધવાયેલો હવામાં હાથ
ફેંકેળતો ખારસાળે અવીને ઊભો. પૂછવા લાગ્યો :
શું છે મા, તે આટલો બધો વલોપાત કરી રહ્યા છે ?

‘ છે ! ’ આમ કહેતી મા ખારણામાં ઊભેલા
ધૃતરાષ્ટ્રનો હાથ પકડી ગાંધારીની બાજુનાં હાથકા
ઉપર બેસાડતાં બમડવા લાગી : ‘ અત્યાર સુધી
અંબાલિકા એકલી હતી એટલે કેની આગળ પોતાની
વડાઈ ગાયા કરે ? પણ હવે તો એને વહુ આવી !
પછી એકે જણ મળીને—મારા માં ઉપર સુહાં
એકમેકની વાતમાં કાગો પુરાવતાં આવું બોલ્યાં ત્યારે
એકલાં આ મારા અંધ દીકરાની ને વહુની વાતો—
’ એનો અવાજ ગળગળો થઈ ગયો. માંડ માંડ બોલી
શકી : દીકરાની તો ઠીક પણ આ મારી સતી વહુની
કુથલી કુંટાં એ બે જણને કાઠીનીય લાજ. ’—આ
સાથે જ એ ધ્રુસકું નાખી બેઠી.

રહતી ગઈ ને કુંતી તથા અંબાલિકાની વાત
ધૃતરાષ્ટ્ર તથા ગાંધારીને કહેતી ગઈ : યાદવકુળના
અભિમાનમાં લાગી પડતી આ મહારાણી સીધેસીધું
તો કેમ કહી શકે ! પંડિતા ખરી ને ? એ તો એમજ
જાણે છે કે બોલતાં તો ને એકલીનેજ આવડે છે...
પણ અમેય સમજીએ છીએ અમેય કંઈ સંતને બ્રહ્મણ
સેવા ઓછી નથી કરી. કુંતીના કહેવાની મતલબ
તો એ જ હતી કે ગાંધારીને અંધ પતિની સેવા કરવી
પડે એટલેજ એ પોતે પાટા બાંધીને બેસી ગઈ છે
અને જાણે વ્યવન-સુકન્યાની વાત એ જ એકલી
જાણતી હોય તેમ મારા માં ઉપર મને દાખલો કેવો
આપવા બેઠી ! સાસુ પણ વહુની વાતમાં મલાવી
મલાવીને હુકારો લાણે ને એકે જણાં કાવકું માં
રાખીને—મીઠી માઓ મને શાર્યા કરે !...’

પછી તો એ વિલાપે ચડી : ‘ મારા લાગ્યમાં
અંધ દીકરાને એનો (અંબાલિકાનો) દીકરો રાજ
થયો ! મારા વહુએ પતિનાં દુઃખ માથે ઓઢ્યાં ને
એની વહુ થઈ મહારાણી ! પછી સાસુ-વહુ બે મળીને
આ અભાગયાને—’

અને આમ ઈર્ષા અને ક્રોધના આવેગમાં અંધ
બનેલી અંબિકા તથા અંધ પેલાં બે પતિ-પત્નીના
આંધળા કડળાટે રાજભવનમાં એટલી હદે હોબાળો
મચાવી મૂક્યો કે ભીખમને પણ આ વાતની ખબર
પડી. ધૃતરાષ્ટ્રના આવાસે આવી પેલાં ત્રણને શાન્ત
પાડતાં કારણ પણ પૂછવા લાગ્યા : ‘ આ મધા કલેશનું
કારણ અંબિકા ? ’

મથીને છાની રહેલી ગાંધારીની સાસુ પહેલાં
બળી જળી બોલી બેઠી : ‘ પિતાજી, તમારી નવી
વહુ કહે છે... ગાંધારીને અંધ પતિની સેવા કરવી
પડે એટલે એ... પાટા બાંધીને પલગ ઉપર બેસી
ગઈ—’ એનાથી ધ્રુસકું નખાઈ ગયું.

પછી તો અંબિકાએ અંબાલિકા તથા કુંતીની
વાત ભીખમપિતાને કહી સંભળાવી. અંતમાં પોતાના
તરફથી ટીકા પણ ઉમેરી : ‘ તમે તો જાણો છો
પિતાજી, કે કુંતી પોતે પાંડિતા છે. એના આગ્યા
પછી મારી નાની બહેન પણ એના જેવી થઈ બેઠી
છે એક જણ આખેય વખત અમારી નિંદા કર્યાં
કરે છે ને અમારાં પાપ અમને નડ્યાં છે એમ
કહીને—’ વળી એનાથી ધ્રુસકું નખાઈ ગયું...

ભીખમને આમેય કુંતુ તરફ અણગમો તો હતો જ
ને એમાં એના આ ‘ દોઢડાપણે ’ ઉમેરો કર્યો.
ભીખમને હવે ખાતરી થઈ કે કુંતી જેટલી બહાર
દેખાય છે એના કરતાં બમણી બીજી જમીનમાં છે !

આ ત્રણને સાન્તવન આપી ભીખમ એ જ પગલે
સત્યવતીના મહેલે ગયા. જતાંમાં જ કહ્યું : સાંભળ્યું
ને માતાજી, કુંતીએ આવતાંમાં જ કલેશ ઊભો
કર્યો છે એ ? ’

પાંડુના ગાદીએ બેઠા પછી સત્યવતી ઝાઝો લાગ
ઈશ્વરપરાયણ રહેતી હતી. પાંડુ પોતે જેટલો ઉદાર,
સમજી અને જ્ઞાની હતો એટલો જ શુદ્ધક્ષેત્રે પણ
બહાદુર નીવડ્યો હતો. ઉપરાંત કુંતીએ ભારતભરના
રાજાઓમાંથી પાંડુની પસંદગી કરી એ બાબતથી
પણ સત્યવતીને ખૂબ જ આનંદ થયો હતો. એને

હવે ખાતરી થઈ ગઈ કે ભારતમાં અશ્વસ્થાને ગણાતું આવેલું પોતાનું આ કુડુકુળ ફરી પાછું એના અસલ સ્થાનમાં આવી ગયું છે—

ત્યાં તો ભીષ્મે આજે આવતાંમાં જ અમંગળ એવા સમાચાર આપ્યા

સત્યવતીને ઘાસકો પડવાનું ખાસ કારણ એ હતું કે ભીષ્મને એમણે કદી આરીતે વ્યથા જોયો નહોતો, જ્યારે જ્યારે એ માતાના મહેલે આવતો ત્યારે એના મૂળ સ્વભાવ પ્રમાણે ધીર ગંભીર જ જેવા મળતો—ભલે ને પછી રાજ્યની સીમા ઉપર પડેાશી રાજાએ આક્રમણ ઇચ્છ્યું હે. યા સેનામાં કે નગરજનોમાં કોઈ વાતનો અસંતોષ જાણ્યો હોય !

કુંતી માટે સત્યવતીને શરૂઆતથી જ ઘણો સારો સદ્ભાવ હતો. એની વૃત્તિ હંમેશાં પ્રહારો તરફ હોઈને પાંડુ સ્વભાવને પણ એ જાણે કે પૂર્તિ સમાન બની રહી હતી ને એટલે જ સત્યવતીએ નવાઈ સાથે સવાલ કર્યો : કુંતીએ કલેશ ઊભો કર્યો છે ?

‘તો બીજું કોણ ?’ અને પછી ભીષ્મે અંખિકા પાસેથી સંભળેલી વત આખીય સત્યવતીને કહી સંભળાવી. સાથે અંખિકાની ટીકા પણ. અતમાં ઉમેયું : ‘મારા પ્રશ્ન એ છે કે કુંતીએ શા માટે નાના મોંએ મોટી વાત કરવી જોઈએ ? ને વાત પણ પછી કેવી કરી ! આમ જુઓ તો ગ્રાહ્યોની દુનિયામાં જ એ ઊઠરી છે અહીં આવ્યા પછી પણ રાજ્યભરના અધિ આશ્રમોની કાર્યવાહી એણે જ પોતાના હાથમાં લઈ લીધી છે. પણ બીજી બાબત મને હવે પૂરેપૂરી પ્રતીતિ થઈ ગઈ કે કુંતીને મન ત્યાગનું ઇશું મૂલ્ય જ નથી લાગતું !’

‘અકળાએ નહિ, ભીષ્મ.’ આમ કહી માતાએ હસવાનો પ્રયત્ન કરતાં ઉમેયું : ‘મને તમારી અકળામણ જોઈને નગઈ લાગે છે. આપણે એક વાર કુંતીને પણ પૂછી જોઈએ. એક કાનેથી બીજે કાને એમ તમારી પાસે મૂળ વાત આવી પણ ન હોય ! બાકી સામાને દૂભાવા જેવું કુંતીના સ્વભાવમાં જ મને નથી લાગતું !’

ભીષ્મ પાસે તો પ્રદ્ધ અ બદ્ધે નારાયણ અસ્ત્ર જેવો કુંતી સામે પુત્રપ્રસવનો દાખલો હતો. સત્યવતી આગળ આ વાત કહી એમના દિલમાં અંકાયેલી કુંતીના એ છબીને છિન્નવસ્ત્ર કરી નાખવાનું મન પણ થઈ આવ્યું. પણ અહીં આગળ પણ ભીષ્મને ખુદ સત્યવતીનો ભૂતકાળ નડ્યો

હોઠ ઉપર જીભ ફેરવતાં ભીષ્મે કહ્યું : ‘કુંતીને તમે ગંભીર થઈને ચેતવી દો તો સારું, નહિ તો આ એક નાના સરખા પ્રસંગમાં મને ઈર્ષ્યાના ને કુટુંબકલેશનાં બીજ પડેલાં દેખાઈ રહ્યાં છે.’

‘કુંતીને ને અંખિકાને પણ કહીશ ને અંખિકાને પણ કહેવું પડશે કે મોટું મન રાખે; વાતનું વતેસર કરે નહિ.’

‘અંખિકા બિચારી શું કરે ?’ ભીષ્મના મોં ઉપર ખિન્નતા હતી.

‘તમારી વાત પરથી તો એમ જ ફલિત થાય છે ને ભાઈ ! કુંતીએ કંઈ એમ નથી કહ્યું કે ગાંધારીને પાંતની સેવા કરવી પડે એટલે—’

ભીષ્મને કદાચ પહેલી જ વાર સત્યવતીની સમજણ માટે શંકા ઊઠી. હસવાના પ્રયત્ન સાથે વચ્ચે જોલી કહેવા લાગ્યા : એનો અર્થ તો એ થયો ને, માતાજી !

‘વારુ ભાઈ ! આવી નાનકડી વાતને મોટું રૂપ ન આપવું જોઈએ. હું તો આને વચ્ચાલેદ ને દષ્ટિલેદ જ ગણું છું. કુંતી પોતે મહારાણી છે પછી એણે શા માટે કે. ઇનીય ઈર્ષા કરવી જોઈએ ?’

હું પણ એ જ રહું છું, માતાજી ! કોણ જાણે કેમ પણ ભીષ્મને પણ અહીં લાગતું હતું કે કુંતી ઉપર ઈર્ષ્યાનું આરોપણ કરવું બરાબર નથી. સત્યવતીની વિદાય લેતાં પહેલાં આ વાત એમણે સુધારી પણ લીધી. કહ્યું : ‘ઈર્ષા તો નહિ પણ કુંતીનું આ દોઢહાપણ તો ખરું, માતાજી, તમે એને કહેજો કે હવે પછી એ નાના મોઢે મોટી વાત કરવા જેવું કરીને કુટુંબ કલેશ ઊભો ન કરે.’

‘એ માટે તમે નચિત રહો, ભાઈ, કુંતી તો એવી છે કે જાપણે એને મૌનવ્રત લેવાનું કહીશું તો તે પણ હસ્તે મોઢે લઈ લેશે’

કેણે જાણે કેમ, પણ ભીષ્મને સત્યવતીની આ વાત પણ ન ગમી ! મનોમન બબડ્યા પણ ખરા :

એ જ તો (કુંતીની) ખૂબી છે ! પાંડુને પણ એણે તો આવતાંમાં જ આજ્ઞાધીન બનાવી દીધો છે.’ તે વખતે નારદ પાસેથી ઊભા થયેલી કુંતીને જે મીતે પાંડુ અનુસર્યો હતો એ ભીષ્મના ચિત્તમાં તીરની પેઠે ખૂંચી ગયેલું લાગતું હતું *

*લેખકના ‘પ્રાર્થને કહો ચડાવ બાણ’નામના પુસ્તકમાંથી સાહાર ઉદ્ધૃત.

(અનુસંધાન પાના ૧૪૮ નું ચક્ર)

કુશળ પહોંચી ગઈ. સામુ, સસરાને વાત કરી કે રત્નદત્ત થોડા સમયમાં લાખોની મિલકત પ્રાપ્ત કરી સુખરૂપ આવી પહોંચશે, પણ પોતે કરેલા કાર્યનો એક હરફ પણ કોઈને ન કહ્યો.

પરદેશનું કામ સંમેટી લઈ લાખોની મિલકત લઈ રત્નદત્ત થોડા દિવસો બાદ દૌશાંખી પાછો ફર્યો. નગરજનોએ તેનો અપૂર્વ સ્તરાર કર્યો. રત્નદત્ત પોતાની સાથે તેના તારણદાર સોહનલાલ શેઠનું એક તૈલચિત્ર લઈ આવ્યો હતો તે ચિત્રપોતાના શયનગૃહમાં રાખી સૌને કહ્યું કે, આ યુવાન શેઠની મહેરબાનીના કારણે, તેને સઘળી શિદ્ધિસિદ્ધિ પ્રાપ્ત થઈ છે. રાતે શયનગૃહમાં જ્યારે સુખતાએ પણ મૂક્યો, ત્યારે રત્નદત્ત, સોહનલાલ શેઠના ચિત્ર સામે બળતી ધૂપસળી રાખી ઊભો હતો. સુખતા મનોમન હસી ઊઠી અને પતિની નજીક જઈ કહ્યું, “હવે કાલથી પૂજા કરજો, આજે તો ઘણા દિવસે મળ્યાં એટલે વાર્તાલાપ કરીએ. પણ હવે આપ શ્રીમાન મને ચંપલ મારવાનો અધિકાર પ્રાપ્ત કરી આવ્યા છો, એટલે સૌથી પ્રથમ તો મને ચંપલનો સ્વાદ ચખાડી દો.”

રત્નદત્ત આનંદમાં હતો એટલે હસીને તેણે કહ્યું, “સુખતા ! તને ખબર નથી, પણ હું અહિં

જીવતો પાછો આવ્યો, તે આ સોહનલાલ શેઠને આભારી છે. ધૂપપૂજા કરી બધી વાતો તને નિરાંતે સમજાવું છું.”

પતિની વત સાંભળી, સુખતા મુક્ત મને હસી પડી અને હજવેકથી પોતાના જલકિઝની ખીરસી-માંથી, પેલો લાખ રૂપિયાવાળો રત્નદત્ત પાસે લખા વેલો પત્ર તેને પાછો આપતાં કહ્યું, “કેઈ પણ કુશીલ નારી, પોતાને પતિ તેની પૂજા કરે એમ કદાપિ ઇચ્છે નહી.”

સુખતાના શબ્દો સાંભળી અને પેલો કાગળ જોઈ રત્નદત્ત સ્તબ્ધ થઈ ગયો. સુખતા એ જ સોહનલાલ એ વાત તેને તુરત સમજાઈ ગઈ. રત્નદત્ત મનોમન તેને વંદી રહ્યો અને કશું જ ન બોલી શક્યો, એટલે સુખતાએ હસીને કહ્યું, “નાથ ! મૂંઝાવાની કશી જરૂર નથી. તે દિવસે મેં આપને નહોતું કહ્યું કે, કેટલીક વસ્તુઓ સમજવા માટે પણ અમુક સમય નિશ્ચિત થયેલો હોય છે” ખીજે દિવસે રત્નદત્તે જ્યારે મતાપિતા અને સ્નેહીઓને સુખતાના અદ્ભુત કાર્ય અંગે બધો સંવસ્તૃત ઇતિહાસ કહ્યો, ત્યારે દૌશાંખીમાં ચારે તરફ લોકો એક જ વાત કરતાં હતાં કે “સંસારમાં પુરુષની પ્રધાનતા તો નામની, સાચી પ્રધાનતા તો સ્ત્રીની.”

તીર્થક્ષેત્ર શત્રુજય

અમળ મે. ૧૯૭૧માંથી ઉદ્ધૃત

(હિન્દીમાં મૂળ લેખક શ્રી હરિહરસિંહ અનુ. 'રક્તતેજ')

આધુનિક ગુજરાત રાજ્યના કાઠિયાવાડ નામના વિભાગમાં આવેલ શત્રુજયગિરિ જૈનોનું સર્વશ્રેષ્ઠ તીર્થસ્થાન છે. તેની નજીક તળાટીમાં પાલીતાણા શહેર વસેલું છે, જે ભાવનગરથી ૩૫ માઈલ અને અમદાવાદથી ૧૩૪ માઈલ દૂર છે. આ શહેરની સ્થાપના સંભવતઃ રાજા કુમારપાળના મંત્રી અને ઉદયન મંત્રીના પુત્ર બાહડે કરી હતી. કારણકે મેરૂતુંગ રચિત 'પ્રમંથ ચિન્તામણિ'માં ઉલ્લેખ છે કે જ્યારે બાહડે (વાગ્ભટ) શત્રુજય ગિરિની યાત્રા કરી ત્યારે તેણે પેતાના નામ પરથી બાહડપુર નામનું શહેર વસાવ્યું હતું. સમુદ્રની સપાટીથી તેની ઊંચાઈ લગભગ ૨૦૦૦ ફીટ છે અને પાલીતાણા શહેરથી તેની ઊંચાઈ ૧૪૦૦ ફીટ છે.

જો કે તેને તીર્થ તરીકેની માન્યતા તીર્થંકર ઋષભદેવની પહેલા ઘણા સમય અગાઉ મળી ચુકી હતી, પરંતુ આદિનાથના સમયથી વિશેષ પ્રકારે જાણીતું થયું. વસ્તુતઃ આદિનાથજી તે તીર્થના સ્થાપક મનાય છે અને તેમને કારણે તે તીર્થ વધુ લોકપ્રિય બન્યું છે. કારણ કે બીજા તીર્થસ્થાનોની અપેક્ષાએ ભગવાન ઋષભદેવે તેને પોતાની તપોભૂમિ બનાવી હતી, તથા મૃત્યુ પહેલા નવગણ પૂર્વ વાર તે તીર્થની યાત્રા કરી હતી.

જૈનોના પાંચ પવિત્ર તીર્થમાં આ કૌથી વધારે પવિત્ર મનાય છે. તે અનેક નામથી પ્રસિદ્ધ છે. ધનેશ્વરસૂરિ રચિત 'શત્રુજય માહાત્મ્ય'માં આ તીર્થના ૧૦૮ નામ ગણાવ્યા છે. આ નામોમાં આબૂ અને ગિરનાર એ બે નામો પણ છે. જો કે તે અતિશયોક્તિ લાગે છે કારણ કે તે બે તીર્થો તો શત્રુજયથી ઘણા દૂર આવેલા છે, અને એક બીજા સાથે જોડાયેલ પણ નથી. વસ્તુતઃ એ શત્રુજયની પ્રશંસા માત્ર છે. (જનપ્રભસૂરિ રચિત 'વિવિધ તીર્થકલ્પ', જેની રચના 'શત્રુજય માહાત્મ્ય' પછી સૈકાઓ પછી થઇ છે, તેમાં આટલી લાંબી સૂચી નથી. તેમાં તો માત્ર પાંચ શિખરોનું વર્ણન છે.

આ તીર્થની પવિત્રતા સંબંધમાં ધનેશ્વરસૂરિ લખે છે કે જેટલું પુણ્ય બીજા કૃત્રિમ તીર્થક્ષેત્ર, નગર, પર્વત, શુદ્ધ વગેરેમાં સ્તુતિ, પૂજા, વ્રત, દાન અને અધ્યયનથી પ્રાપ્ત થાય છે, તેનાથી દસ-ગણુ પુણ્ય જૈન તીર્થક્ષેત્રમાં, સો ગણુ પુણ્ય જમ્બુ વૃક્ષના ચૈત્યની નીચે, અને હજારગણુ પુણ્ય શાશ્વત ધાતુની વૃક્ષ અને પુષ્કર દ્વીપના અંજનગિરિના મનોહર ચૈત્યોની નીચે પૂજા આદિ કરવાથી પ્રાપ્ત થાય છે. તેનાથી પણ હજારગણુ પુણ્ય વૈભાર, સમ્મેતશિખર, વૈતાલ્ય, મેરુ, દૈવત અને અષ્ટાપદ

પર પ્રાપ્ત થાય છે. તેનાથી દેટલાયે જાણુ પુણ્ય કેવળ શત્રુજયના દર્શનથી પ્રાપ્ત થાય છે. કાળસે પોતાની 'રાસમાળા'માં ઉલ્લેખ કર્યો છે કે શત્રુ જયગિરિ જેનોતું સૌથી પ્રાચીન તીર્થ છે અને પવિત્ર દેવસ્થાનોમાંનું એક છે તથા આ તીર્થ એ હોકોને માટે મહાકર્મકરનું સૂચક છે કે જેઓ 'નિવૃત્તિમાર્ગ' અપનાવી સુમુક્ષુ બન્યા છે. આ તીર્થની તુલના તેઓએ ઇસાઈ ધર્મના 'આઇઝોના' સાથે કરી છે જેનો નાશ કદી થતો નથી,

સિદ્ધક્ષેત્ર હોવાથી તેને સિદ્ધાયણ એવું નામ પણ આપવામાં આવ્યું છે, સિદ્ધક્ષેત્ર એટલે એ સ્થાન કે જ્યાં ઋષિ-મુનિ કે તપસ્વીએ નિર્વાણ પદ પ્રાપ્ત કર્યું હોય. પ્રાકૃત 'નિર્વાણકાંડ' અનુસાર આ પર્વત પર પાંડુના ત્રણ પુત્રો અને આઠ કરોડ દ્રવિડ રાજાઓએ નિર્વાણપદ પ્રાપ્ત કર્યું છે તેનાથી આગળ 'વિવિધતીર્થકથા'માં પાંડુના પાંચ પુત્રોએ નિર્વાણપદ પ્રાપ્ત કર્યાનો ઉલ્લેખ છે. પુણ્ડરીક સ્વામી અહીંજ તપ કરી સિદ્ધ થયા છે. આ પર્વત એટલો પવિત્ર છે કે ઋષભસેન જેવા શ્રેષ્ઠ મુનિઓ, અને નેમિનાથ સિવય ત્રેવીસ તીર્થકરોએ આ તીર્થભૂમિના દર્શન કર્યા હતા. ખુદ ગૌતમકુમારે નેમિનાથ પાસે દિક્ષા ગ્રહણ કરી અહીં આવી નિર્વાણ પદ પ્રાપ્ત કર્યું હતું. (જુઓ આગમ સાહિત્યમાં ગુજરાત — લે. સાંકેસરા)

શહેરના મુખ્ય બજારથી આ ગિરિરાજ લગભગ એક માઈલ દૂર છે, શિખર પર ચઢવા માટે પથ્થર કોરીને પગથીયા બનાવેલા છે, જેની સંખ્યા લગભગ ઐહી હજાર છે તલ્લીટીથી શિખર સુધીનું અંતર લગભગ ઐહી માઈલ છે. ચઢણ ધીરે ધીરે શરૂ થાય છે અને અંતમાં આ પર્વત બે શિખરોમાં વિભક્ત થાય છે અહીં એકસોથી પણ વધારે મંદિર છે, જે ટૂંકમાં આવેલા છે. ઉત્તરની ટુંક નવટુંક એ નામથી પ્રખ્યાત છે. નવટુંકમાં ચૌમુખજીનું મંદિર સર્વથી વધારે મહત્વપૂર્ણ અને વિશાળ છે. તેનો નિર્માણ સમય ઇ. સ. ૧૫૬૩

છે. તેના ગભારામાં ચારે દિશા તરફ મુખવાળા આદીશ્વર ભગવાનની મૂર્તિ પ્રતિષ્ઠિત કરેલી છે. ચૌમુખજીના મંદિરની પાછળ પાંચ પાંડવનું મંદિર છે પાંચ પાંડવ જૈન હતા અને આ તીર્થ ઉપરજ મોક્ષે ગયા. મધુસૂદન ઠાકી આ મંદિરને તેરમી સદીનું માને છે, જે બરાબર જણાતું નથી. કમનસીબે આ મંદિરમાં કેઇ શિલાલેખ પ્રાપ્ત થતો નથી.

ઘાટીમાં બે ટુંક છે, એક મોતીશાહની ટુંક અને બીજી બાલાભાઈની ટુંક. આ બન્ને ટુંક ૧૬મી સદીમાં બંધાયેલ છે. કળાની દૃષ્ટિએ એ બહુ મહત્વપૂર્ણ નથી.

શત્રુજય ગિરિનું દક્ષિણનું શિખર જે દાદાજીની ટુંક એ નામથી પ્રસિદ્ધ છે, તે બધાથી વધારે પવિત્ર અને મહત્વપૂર્ણ છે. 'દાદાજી' એ ભગવાન આદીશ્વરનું બીજું નામ છે. આ શિખરની પાશ્વર બાજુએ આદીશ્વરજીની ટુંક છે. અહીં એ કહી દેવું ઉચિત ગણાશે કે મંદિરોનું નિર્માણ, વિનાશ અને પુનર્નિર્માણ આ ટુંકમાં જેટલા થયા છે એટલા બીજા એકે ટુંકમાં થયા નથી પુનઃ નિર્માણનું કાર્ય અહીં કદાચ કદી બંધ રહ્યું નથી અને આજ પણ એ ચાલી રહ્યું છે.

આ ટુંકના મુખ્ય મંદિરમાં આદિનાથની પ્રતિમા સ્થાપન કરવામાં આવી છે, કે જેને વિષે 'પ્રબન્ધ ચિન્તામણિ'માં એવો ઉલ્લેખ છે કે જ્યારે સૌરાષ્ટ્રના ઠાકોરે કુમારવાળની સત્તા સ્વીકારવા ઇન્કાર કરી દીધો ત્યારે કિલ્લન મંત્રીને સેનાના નાયક બનાવીને યુદ્ધ કરવા આટ મોકલવામાં આવ્યા. તેઓ વર્ધમાનપુર (અત્યારનું વઢવાણ)માં પહોંચીને નજીકમાં આવેલ શત્રુજય પર બિરાજમાન યુગાદિ દેવને નમસ્કાર કરવાની ઇચ્છાથી સમસ્ત મંડલેશ્વરોને આગળ ચાલવાની નિમંત્રી કરીને (વમલગિરિ (શત્રુજય) આવ્યા વિશુદ્ધ શ્રદ્ધા સાથે દેવચરણોની પૂજા કરીને વિધિપૂર્વક ચૈત્યવંદન કરવા લાગ્યા કે તરતજ એક ઉંદર

નક્ષત્રમાળા જેવી પ્રદીપ્ત દીપમાળામાંથી એક વાટ લઇને લાકડાના બનાવેલા એ મંદિરના એક દરવા પ્રવેશ કરવા લાગ્યો, તો દેવના અંગરક્ષકોએ તેને છોડાવ્યો. તેને જોઈને ઉદયન મંત્રીની સલાહમાં ભગ પડ્યો અને આ પ્રકારે આ લાકડાના મંદિરનો કોઈવાર નાશ થઈ જાય એમ વિચાર કરીને તેમણે તે મંદિરનો જીર્ણોદ્ધાર કરવાનું વિચાર્યું. આ વિચારથી તેમણે એ દેવની સામેજ એકાસણા કરવાનો નિયમ લીધો. પછી ત્યાંથી પ્રયાણ કરીને પોતાની છાવણી પર આવ્યા. જોકે યુદ્ધમાં તેમનો વિજય થયો પણ શત્રુના પ્રહારથી તેમનો દેહ જજ્જરિત થઈ ગયો હતો અને તેમને પોતાના નિવાસ સ્થાને લાવવામાં આવ્યા. મૃત્યુ નજીક જાણીને તે કરુણ સ્વરમાં રડવા લાગ્યા. સ્વજનોએ તેનું કારણ પૂછ્યું તો તેમણે કહ્યું કે મૃત્યુ નજીક આવી ગયું છે અને શત્રુજય અને શત્રુનિકા જીર્ણોદ્ધારની ઇચ્છાનું દેવજ્ઞભૂ મારા ઉપર લાગેલું જ છે. આ સાંભળી સ્વજનોએ કહ્યું કે આપના વાગ્મટ અને આસ્રમટ નામના બંને પુત્રો અભિગ્રહ લઈને તીર્થોદ્ધાર કરશે. અમે તે માટે સાક્ષી બનીએ છીએ. તે વાત આ પ્રમાણે સ્વીકારાઈ તેથી પોતે પોતાની જાતને ધન્ય સમજીને ધર્મરાધના કરીને ઉદયન મંત્રી પરલોક સીધાવ્યા. ત્યારપછી અણહિલપુર પહોંચીને તે સ્વજનોએ એ વાત વાગ્મટ અને આસ્રમટને કહી, પુત્રોએ પણ એવોજ નિયમ ગ્રહણ કરીને જીર્ણોદ્ધારના કાર્યનો આરંભ કર્યો. બે વર્ષમાં તે જિનપ્રાસાદ તૈયાર થઈ ગયો એટલે તે સમાચાર લાવનાર વ્યક્તિને વધાઈ આપી, પછી બીજી વ્યક્તિ આવી જેણે સમાચાર આપ્યા કે પ્રાસાદ ફાટી ગયો છે તેની દુઃખદાયક વાણી સાંભળીને શ્રી કુમારપાળની આજ્ઞા લઈને વાગ્મટ પોતે ત્યાં જવા તૈયાર થયા. શિલ્પિઓ પાસેથી પ્રાસાદ ફાટવાનું કારણ પૂછ્યું.

ત્યારે જવાબ મળ્યો કે ભમતીવાળા પ્રાસાદમાંથી પ્રવેશેલ પવન બહાર નીકળતો નથી, તેથી મંદિર ફાટી જાય છે. પણ જો ભમતી વગર મંદિર બનાવવામાં આવે તો બંધાવનાર નિર્વંશ થાય એવું શાસ્ત્રવિધાન છે મંત્રીએ આ સાંભળી એવો વિચાર કર્યો નિર્વંશ થવું વધારે ઠીક છે અને આ રીતે ધર્મકાર્ય એજ અમારો વંશ બનશે અને અગાઉ જીર્ણોદ્ધાર કરાવનાર ભરત વગેરેની પાંક્તમાં અમારું નામ લખાશે. આ રીતે પોતાની દીર્ઘદૃષ્ટિથી વિચાર કરી મંત્રીએ વચ્ચે પત્થર ભરાવ્યા અને મંદિર ભમતી વગરનું બની ગયું. ત્રણ વર્ષે મંદિર પૂર્ણ થયું. સન ૧૧૫૪માં વાગ્મટ તેના ઉપર ધ્વજનું આરોપણ કર્યું. પાષાણુમય મૂર્તિના પરિકરની અમ્માણીની ખાણના કીમતી પત્થરથી બનાવરાવી સ્થાપના કરવામાં આવી. મંદિરના બાંધકામમાં એક કરોડ ૬૦ લાખ રૂપિયાનો ખર્ચ થયો હતો.

ઉપરની વાતથી એ સ્પષ્ટ થાય છે કે આ જીર્ણોદ્ધારની પહેલા આદીશ્વર ભગવાનનું મંદિર લાકડાનું બનાવેલું હતું. લાકડું એક નાશ પામે એવો પદાર્થ હોવાથી મંદિરનો પ્રાચીનતમ ભાગ લગભગ નાશ પામ્યો છે. વાગ્મટે કરાવેલો આ ૧૪મો જીર્ણોદ્ધાર હતો. આની પહેલા તેર બીજા ઉદ્ધાર થઈ ગયા હતા. સૌથી પહેલા અહીંયા આદિનાથની મૂર્તિ ભગવાન આદિનાથના પુત્ર ભરત ચક્રવર્તીએ સ્થાપન કરાવી હતી. આદિનાથના જ પુત્ર બાહુબલિએ મરુદેવના નામથી અહીં એક મંદિર બંધાવ્યું હતું. પરંતુ તેના કોઈ પણ અવશેષ આજે ઉપલબ્ધ નથી એટલે સુધી કે વાગ્મટે બંધાવેલા નવનિર્મિત જિનપ્રાસાદનો નીચેનો ભાગજ મૌલિકરૂપે બચી ગયો છે. તેનું (શખર ઘણા સમય પછીનું હોય એમ માલુમ પડે છે.

(વધુ આવતાં અંકે)

મહાવીરસ્વામીના ભક્ત ભૂપતિઓ : મહત્વાકાંક્ષી કૌણિક

(લે. પ્રો. હીરાલાલ ર. કાપડિયા એમ. એ)

શ્રેણિક નૃપતિની પત્ની ચેલ્લણાએ એક પુત્રને જન્મ આપી તેને અશોકવનિકામાં નાંખી દીધો હતો. આતું કારણ એમ દર્શાવાય છે કે એ ગર્ભમાં હતો ત્યારે ચેલ્લણાને પોતાના પતિનાં આંતરડાં (હૃદયનું માંસ) ખાવાનું મન થયું હતું. એની તૃપ્તિ અમયકુમારે બુદ્ધિભળથી કરી હતી. આવા દુષ્ટ દોહકને લક્ષ્યમાં રાખી ચેલ્લણાએ પુત્રનો જન્મ થતાં બાદ ત્યજ દેવાનો વિચાર કર્યો હતો કેમકે એ દોહક ઉપરથી એને એમ લાગ્યું હતું કે એ એના પિતાને હેરાન કરશે.

નામો-એ પુત્રને અશોકવનિકામાં નાંખી દેવાયો હોવાથી એનું ‘અશોકચન્દ્ર’ નામ પાડ્યું હતું એની આંગળીમાં ‘કુણિયા’ નામનો રાગ થતાં એનો હાથ પૂણું વિકસિત ન બનવાથી એનું ‘કૌણિક’ નામ પડ્યું હતું. એને ‘કૂણિક’ પણ કહે છે.

ભાઈઓ-કાલ, સુકાલ, મહાકાલ ઇત્યાદિ નામ વાળા કૌણિકને દસ સાવકા ભાઈઓ હતા. જ્યારે હલ્લ અને વિહલ્લ એના બે સગા ભાઈઓ થાય છે. અણુતરોવવાઈયમાં હલ્લને બદલે વેહાયન્નું નામ છે અને હલ્લને ધારણીનો પુત્ર કહ્યો છે.

આઠ પત્નીઓ-કૌણિકને પદ્માવતી, ધારિણી, સુભદ્રા ઇત્યાદિ આઠ પત્નીઓ હતી એમ અવસ-શયની ગુણિષ્ટ વગેરે ઉલ્લેખમાં છે.

પુત્ર-કૌણિકની પત્ની પદ્માવતીના એક પુત્રનું નામ ઉદાઈ (અ. ઉદાયિન્, ગુજ. ઉદાયી) છે.

કૌણિકે પોતાના પિતા શ્રેણિકને ભાઈઓની મદદ લઈ કેદ કર્યો હતો અને એ પોતે રાજા બન્યો હતો અને શ્રેણિકને ખૂબ દુઃખ દેતો હતો. એણે ‘રાજગૃહ’ રાજધાનીને બદલે અંપાને રાજધાની બનાવી હતી.

પુત્રપ્રેમ-ઉદાયી નામના પુત્ર ઉપર કૌણિકને ખૂબ પ્રેમ હતો. એક વેળા પોતાના ડાઘા સાથળ ઉપર એને બેસાડી એ જમતો હતો તેવામાં ઉદાયીના પેશાબની ધારા એની થાળીમાં પડી પરંતુ પુત્ર વાત્સલ્યને લઈને કૌણિકે એ ઉદાયીને અટકાવ્યો નહિ અને પોતાના જોવા પુત્ર પ્રત્યે કોઈને પ્રેમ નથી એમ માની એણે પોતાની માતા ચેલ્લણા આગળ પોતાના આ અજોડ પ્રેમની વાત કરી. ત્યારે ચેલ્લણાએ કહ્યું કે તારા પિતા શ્રેણિક તારા કરતાં ચડે. કેમકે તારો જન્મ થતાં મેં તને ત્યજ દીધો. ત્યારે એક કૂકડાએ તારી ટચલી આંગળી કરડી ખાધી. તેની તારા પિતાને ખબર પડતાં એ પડ વહેતી આંગળી તને સુખ થાય માટે એમણે પોતાના મુખમાં રાખી ચૂસ્યા કરી અને તને આરામ થયો. પછીજ દરબારનાં કામે એમણે સંભાળ્યાં. આ સંભળી કૌણિક શ્રેણિકને મુક્ત કરવા દોડ્યો. શ્રેણિકને એમ લાગ્યું કે એ

મને મારી નાંખવા આવે છે એટલે એ 'તાલપુટ' વિષ ખાઈ મરી ગયા કેણિકને ઘણું દુઃખ થયું અને એથી એણે રાજધાની બદલી.

વંદન-યાત્રા અને ધર્મશ્રવણ-આ બાબતો ઓલાવાઈમાં નીચે મુજબ દર્શાવેલ છે:—

મહાવીરસ્વામી ચંપા નગરીમાંના 'પૂર્ણભદ્ર' ચૈત્યમાં પધાર્યાના સમાચાર કેણિકને મળતાં એને બલવ્યાપૃત (સેનાધિકારી)ને ઓલાવી કહ્યું કે હસ્તિરાજ અને ચતુરંગી સૈન્ય અને સુભદ્રાદિ રાણીઓ માટે રથો તૈયાર કરો. 'ચંપા' નગરીને બહારથી તેમજ અંદરથી સ્વચ્છ કરો, ગલીઓ અને રાજભાગો સજવો અને દર્શકો માટે સ્થાન સ્થાન ઉપર અંચ (માચા) તૈયાર કરો. બધી તૈયારીઓ થતાં શ્રેણિક હસ્તિરાજ ઉપર અને એની પત્નીઓ-રાણીઓ રથો ઉપર આરૂઢ થયા. 'પૂર્ણભદ્ર' ચૈત્ય સમીપ સવારી પહોંચતાં કેણિકે પાંચે રાજવિદ્ધો છોડી દીધાં અને મહાવીરસ્વામી પાસે જઈ તેમને વંદન કર્યું. એમનો ઉપદેશ સાંભળી એણે એમના નિર્ગન્થ પ્રવચનની ભૂર ભૂર પ્રશંસા કરી અને કહ્યું કે આપે ધર્મ કહેતી વેળા ઉપશમનો નિર્દેશ કર્યો અને એ કહેતાં વિવેકને, વિવેક કહેતાં વિરમણને અને વિરમણ કહેતાં પાપકર્મો નહિ કરવા જે કથન કર્યાં તે અન્ય કોઈ શ્રમણ કે પ્રાજ્ઞણ એવા નથી કે જે આવો ધર્મ કહે.

સેત્યનક હાથી અને ૧૮ સેરના દેવપ્રદત્ત હારની માંગણી-આ હાથી અને હાર શ્રેણિકે વિહલ અને બતાંતર પ્રમાણે હલ અને વિહલ એ બંનેને આપ્યાં હતાં. એ બેનું મૂલ્ય શ્રેણિકના અડધા રાજ્ય જેટલું થાય એમ આવસ્થાની ચુષિષ્ઠ (ભા. ૨, પત્ર ૧૬૭)માં ઉલ્લેખ છે, વિહલ સેત્યનક ઉપર ખેતી અંત:પુરની સાથે જળકીડાએ જતો હતો એ વાત કેણિકની પત્ની પદ્માવતીના બાણવામાં આવતાં એ હાથી અને હાર વિહલ પાસેથી લઈ લેવા એણે કેણિકને ખૂબ આગ્રહ

કર્યો. એનો હલ અને વિહલ તરફથી ઇન્કાર થતાં એ ગુસ્સે થયો. હલ અને વિહલ ચંપા છોડી વૈશાલીમાં ચેટક પાસે ચાલ્યા ગયા ત્યારે કેણિકે ચેટકને હાથી વગેરે આપી દેવા કહ્યું. એણે ના પાડી એટલે કેણિકે પોતાના દસ સાવકા ભાઈઓને સમસ્ત સેના સાથે ચેટક સાથેના યુદ્ધ માટે તૈયાર થઈ આવવા કહ્યું. આ તરફ ચેટકે પણ કાશી દેશના નવ મલ્લકિ અને કોશલ દેશના નવ લિચ્છિકિ(વિ) એમ ૧૮ ગણ-રાજાઓને સૈન્ય સહિત સહાય કરવા ઓલાવ્યા.

'મહાશિલા કંટક' સંગ્રામ-આ સંગ્રામમાં ૧૮ ગણ રાજાઓ હાર્યા, ચેટકને હાથે કેણિકના દસે દસ સાવકા ભાઈઓ દસ દિવસમાં એકેક એમ મરાયા. ૧૧ મે દિવસે શકે કેટિકે રક્ષણ કર્યું. આ સંગ્રામમાં કેણિકની છત થઈ એ સંગ્રામમાં જે જે કાંકરા વડે હણાયા તે સર્વ એમ જાનતા હતા કે અમે મહાશિલાથી હણાયા છીએ. આથી આ સંગ્રામને 'મહાશિલા કંટક' કહે છે. એમાં ૮૪ લાખ મનુષ્યો મરાયા.

'રથમુશલ' સંગ્રામ-આ સંગ્રામમાં કેણિકને અસુરેન્દ્ર ચમરે સહાય કરી હતી એ સંગ્રામમાં પણ ૧૮ ગણ રાજાઓ હાર્યા અને કેણિક મર્યો. આ સંગ્રામમાં અન્ધ, સારથિ અને ચોદ્દા વિનાનો પરંતુ મુશલ સહિતનો એક રથ જનસંહાર કરતો ચારે બાજુ દોડતો હોવાથી આ સંગ્રામને 'રથમુશલ' કહે છે. આ સંગ્રામમાં ૬૬ લાખ મનુષ્યોનું મરણ થયું હતું.

બંને સંગ્રામમાં ચેટક અને એના સાથી ગણરાજાઓનો પરાજય થતાં ચેટક તેમજ હલ અને વિહલ વૈશાલીમાં ચાલ્યા ગયા અને એના પ્રાકારના દ્વાર બંધ કરી દીધાં. એ પ્રાકારનો કેમ કરીને લગ્ન ન થતાં નીચે મુજબની આકાશવાણી થઈ તેનો ઉપયોગ કેણિકે કર્યો અને પ્રાકારનો બંધ થયો:—

(અનુસંધાન પાના ૧૫૮ ઉપર જુઓ)

મહાવીરસ્વામીના ભક્ત ભૂપતિઓ : મહત્વાકાંક્ષી કેણિક]

[૧૫૭

શ્રીમદ્ વિજયધર્મસૂરીશ્વરજીની સ્વર્ગારોહણ તિથિ

શાશ્વતશારદ જૈનાચાર્ય શ્રીમદ્ વિજયધર્મ-સૂરીશ્વરજી મહારાજશ્રીની બાવનમી સ્વર્ગારોહણ તિથિ પૂજ્યપાદ આચાર્ય મહારાજ શ્રી વિજય-કસ્તૂરસૂરીશ્વરજી મહારાજ વગેરેની સાનિધ્યમાં નૂતન ઉપાશ્રયે તા. ૩૦-૬-૭૩ના રોજ યશો-વિજયજી જૈન ગ્રંથમાળા બાવનગરના ઉપક્રમે ઉજવવામાં આવી હતી.

પ્રથમ બાળાઓએ અને પછી શ્રી ધનુભાઈ શાહે સ્તુતિ ગાયા બાદ ગ્રંથમાળાના પ્રમુખ શ્રી ગુલાબચંદ લલ્લુભાઈ શાહે સ્વ આચાર્ય મહારાજશ્રીની જીવનરેખા આપી હતી.

ત્યારબાદ શ્રી વી. કે. મહેતા સાહેબ ગુરુદેવને શ્રદ્ધાંજલિ અર્પણ કરતા તેઓના જીવનના લક્ષ-ભિંદુઓની વિદ્વતાપૂર્ણ છણાવટ કરી આજે આપણે શું કરવું જોઈએ તેનો નિર્દેશ કર્યો હતો. બાદ શ્રી શામજીભાઈએ જોશીલી ભાષામાં પૂ. ગુરુદેવે તે સમયે જૈન ધર્મના પ્રચારમાં જે

વિટંબણાઓનો સામનો કર્યો હતો તેનું વર્ણન કર્યું હતું.

જ્યારે પૂ. મુનિમહારાજ શ્રી નંદનવિજયજી મહારાજે ગુરુદેવના જીવનની વિસ્તૃત રૂપરેખા આપી અર્જાલિ અર્પણ કરી હતી.

પૂજ્ય જ્ઞા. શ્રી રૂચકચંદ્રસૂરીશ્વરજીએ સ્વ. ગુરુદેવની ગુરુ પ્રત્યેનો ભક્તભાવ ભણવા ભણાવવાની અભિરૂચિ ધર્મનો દેશપરદેશમાં પ્રચાર વિગેરે બાબતોની સ્પષ્ટતા કરી હતી.

છેવટે પૂ. આ. મહારાજ શ્રી ચંદ્રોદયસૂરીશ્વરજીએ વિશિષ્ટ શૈલીમાં સ્વ. પૂ. ગુરુદેવની ધર્મોદ્ધતિની ઉન્નત ભાવના અને હાલની પરિસ્થિતિની વસ્તુત્વ સ્પષ્ટતા કરી જૈન ધર્મ અને જૈન સાહિત્યનું સંશોધન કરી શકે તેવા વિદ્વાનો તૈયાર થાય તે માટે સક્રિય કાર્ય કરવા માટે ભારપૂર્વક અનુરોધ કર્યો હતો બાદ શ્રી ખેચરભાઈ નાનચંદ શાહે આશ્ચર્ય વિધિ કરી હતી.

(અનુસંધાન પાના ૧૫૭ નું શરૂ)

“શ્રમણ કૃત્તવાલક માગયિકા વેશ્યામાં અનુરક્ત બનશે ત્યારે પ્રાકાર તૂટશે.”

આ ઉપરથી એ વેશ્યાએ કપટ શ્રાવિકા બની કૃત્તવાલકને પોતાનો રાગી બતાવ્યો. એ શ્રમણને બળર પડી કે વૈશાલીમાં મુનિસુવતસ્વમીનો સ્તૂપ હોવાથી કાર્ય સિદ્ધ થતું નથી. એ ઉપરથી એણે લોકોને ઊંધું સમજાવી પ્રાકાર ભંગાવ્યો. આમ ઉત્તરજયણની લક્ષ્મીવલ્લભ કૃત વૃત્તિ (પત્ર ૧૧)માં ઉલ્લેખ છે.

બૌદ્ધ પરંપરામાં પણ કૌણિકના-અજાતશત્રુના વિજય અને વૈશાલીભંગની વાત છે; જો કે જો કેટલેક અંશે જૈન પરંપરાથી ભિન્ન છે.

કૌણિકનું મૃત્યુ અને નરકગમન-મહત્વાકાંક્ષી કૌણિકને ચક્રવર્તી થવાથી ઇચ્છા થઈ અને એ

વૈતાલ્ય પર્વતે ગયો. ત્યાં ‘તિથિગુણ’ નામની ગુફા હતી અને કૃત્તવાલક એનો અધિનાયક દેવ હતો. એ ગુફામાં પ્રવેશ કરવા માટે કૌણિકે તૈયારી કરી. એ ગુફાના દ્વાર ઉપર દંડ વડે પ્રહાર કર્યો એટલે કૃત્તવાલકે એને મારી નાંખ્યો. એ મરીને છઠ્ઠી નરકે ગયો. આ બીના આવસ્થાની ચુલ્લિષુ (ભા. ૨. પૃ. ૧૭૬-૧૭૭) ઇત્યાદિમાં વર્ણવાઈ છે. કૌણિકના મૃત્યુ બાદ એની પત્ની પદ્માવતીનો પુત્ર ઉદાથી રાજા બન્યો. એણે ‘ચંપા’ રાજધાનીનો ત્યાગ કરી પાટલિપુત્રને રાજધાની બતાવી. એનો વિશેષ વૃત્તાન્ત મેં વૈરાગ્યરસમંજરીના મારા સ્પષ્ટીકરણ (પૃ. ૪૩૬-૪૩૮)માં આપ્યો છે. આથી અહીં તે હું એટલું જ કહીશ કે એ પૌષધમાં હતો ત્યારે વિનયરત્ન નામના ઠંભી મુનિને હાથે એનો વધ થયો હતો.

ભાવનગરમાં ભવ્ય આરાધના

આચાર્યશ્રી કસ્તુરસૂરીશ્વરજી મ. ની શુભ નિશ્રામાં પ્રવચનકાર મહાત્મા આચાર્યશ્રી ચંદ્રોદય-સૂરીશ્વરજીની પ્રેરણાથી શ્રી સંઘના હજારોની સંખ્યામાં આગાલ વૃદ્ધોએ દીપકવ્રત, પ્રવચનપદ, અરિહંતપદ, ચેવીશજીનતપ, પચરંગીતપ, શ્રી વર્ધમાન વપનું થડું તેમ જ ૨૫૦૦માં નિર્વાણ કલ્યાણક વર્ષમાં તેઓશ્રીની ભક્તિ નિમિત્તે ૨૭૦૦ આરાધકોની ઉપવાસની આરાધના, તે અંગે પાંચ દિવસનાં જિનભક્તિ તેમ સાંસ્કૃતિક જિનશાસનને ઉદ્યોત કરનાર કાર્યક્રમ, ભવ્ય રથયાત્રા, વક્રતૃત, હોખન હરીકાષ, તેમ તીર્થંકર પદની મહત્તા બતાવતી ચીરાહી રંગોળી પ્રદર્શન તથા આચાર લક્ષ્મી ૪૫૦૦ સામુદાયિક સામાયિક, પૌષધવ્રત, દેશાવનાશિક તેમ હજારો ભાવિકોએ શ્રુદ્ધાશ્રુદ્ધા ૧૧ નિયમો એક વર્ષ માટે ગ્રહણ કર્યા હતા વર્ધમાન તપના આરાધકોએ શ્રી શંખેશ્વર તીર્થની યાત્રા તેમજ ત્યાં અઠમ તપની આરાધના વિગેરે પ્રત્યેક આરાધના પ્રસંગોએ પ્રભાવનાઓ થતી. આજની પરીસ્થિતિને અનુલક્ષીને સાધાર્મિક ભક્તિ અંગે પ્રેરણા થતાં દોઢ લાખથીએ અધિક રકમનું દ્રંડ એકત્રિત થયું. તેમ જીવદયા અંગે પણ ઘણી સારી રકમ એકત્રિત થઈ છે અને થશે આમ સ્વાધ્યાય, સાધના અને શાસન પ્રભાવનાના અદભ્ય ઉમંગ, ઉત્સાહમય વાતાવરણથી ભાવનગર આજ આરાધનામય બની રહ્યું છે.

ગણિવર અજીતચંદ્રવિજયજીએ ૧૬ ઉપવાસ, મુનિશ્રી પ્રદિપચંદ્રવિજયજીએ વર્ધમાન તપની ચાલુ ઓળીઓમાં શ્રી સિદ્ધતપ તથા પચુષણ પ્રસંગે ૧૬ ઉપવાસ મુનીશ્રી કૈલાસ ચંદ્રવિજયજીએ ૧૬, મુનિશ્રી રાજચંદ્રવિજયજી ૧૦, સાધ્વીજી મધુલતાશ્રીજી સાધ્વીજી ઉજ્જવલયાશ્રીજી, શા દીવાચંદ જગજીવનદાસ, બાબુભાઈ હરજીવનદાસ, તથા શા કાંતિલાલ પ્રેમચંદ એ પાંચે મહાનુ-ભાવોએ માસક્ષમણની મહાન આરાધના કરી હતી.

તેમ દાદાસાહેબના ઉપશ્રયે ચાતુર્માસ બીરાજમાન આચાર્યશ્રી રૂચકચંદ્રસૂરીશ્વરજીની તથા કૃષ્ણનગર ઉપાશ્રયે તપસ્વી મુનિશ્રી દર્શનવિજયજી, વડવા ઉપાશ્રયે મુનિશ્રી નરચંદ્રવિજયજી તથા વરતેજમાં મુનિશ્રી કુશળચંદ્રવિજયજીની એમ ભાવનગર શહેર તેમજ ઉપનગરોમાં બીરાજમાન સર્વ પૂજ્યોની નિશ્રામાં અભૂતપૂર્વ આરાધનાહી થયેલ આ આરાધનાના ઉદ્યાપન કરવા સ્વરૂપ શ્રી સિદ્ધચંદ મહાપૂજન સહિત શ્રી શાંતિસ્નાત્ર પૂર્વક અઠૂં મહોત્સવ તા. ૨૨-૬-૭૪ થી ૨૬-૬-૭૪ સુધીનો ઉદ્દાસભેર ઉજવવામાં આવ્યો.

આચાર્યશ્રી વિજયવલ્લભસૂરીશ્વરજી જન્મશતાબ્દિક શિક્ષણ ટ્રસ્ટ ૧૯૭૪-૭૫માં લેન સહાય

સુગવીર આચાર્યશ્રી વિજયવલ્લભસૂરીશ્વરજી મહારાજની જન્મશતાબ્દી ચાર વર્ષ પહેલા ઉજવાઈ, તે પ્રસંગે ઉપરોક્ત ટ્રસ્ટની રચના થઈ હતી. આ ટ્રસ્ટમાંથી અખિલ ભારતીય ધોરણે ઉચ્ચ અભ્યાસ કરનાર વિદ્યાર્થી ભાઈઓ બહેનોને નિયત લેન સ્કોલરશિપ આપવામાં આવે છે. અત્યાર સુધીમાં ૩૫૨ વિદ્યાર્થી ભાઈ-બહેનોને કુલ રૂ. ૨૫૧૦૦૦ ઉચ્ચ અભ્યાસ માટે આપેલ છે અને ૧૯૭૪-૭૫માં ૮૬ ચાલુ વિદ્યાર્થી તથા ૧૦૨ નવા વિદ્યાર્થીઓને કુલ રકમ રૂ. ૧,૪૩,૨૫૦ આપવાનું મંજૂર કરેલ છે.

શ્રી આત્મવલ્લભશીલસૌરભ ટ્રસ્ટ સ્કોલરશિપ મંજૂર

શ્રી આત્મવલ્લભશીલ સૌરભ ટ્રસ્ટની સ્થાપના આજથી છ વર્ષ પહેલા સ્વ. પૂ. સાધ્વીજી શ્રી શીલવતીશ્રીજી મહારાજના સ્મરણ નિમિત્તે પ્રાકૃત અર્ધમાગધીના અભ્યાસને પ્રોત્સાહિત કરવાના શુભ આશયથી થયેલ છે. આ ટ્રસ્ટમાંથી પૂ. સાધ્વીજી મહારાજોને તથા પ્રાકૃત અર્ધમાગધી ભાષા સાહિત્યને અભ્યાસ કરવા ઇચ્છતી કન્યાઓને જરૂરી સહાય આપવાનું ચાલુ કરેલ છે. સને ૧૯૭૪ ૭૫ના વર્ષમાં ૧૦૧ કન્યાઓને અર્ધ માગધીના અભ્યાસ માટે રૂ. ૫૬૨૫)ની રકમ આપવાનું નક્કી કરવામાં આવેલ છે, તેમજ પૂ. સાધ્વીજી મહારાજના અભ્યાસ અંગે રૂ. ૨૦૦૦) અને શ્રી પ્રાકૃત વિદ્યામંડળ અમદાવાદને રૂ. ૧૦૦૦)ની રકમ મંજૂર કરેલ છે.

૧૩ મી નવેમ્બરથી ભગવાન મહાવીર નિર્વાણદિનની ઉજવણી શરૂ થશે.

(પી. ટી. આઈ.)

ઈન્દોર તા. ૧૩

ભગવાન મહાવીરના ૨૫૦૦મા નિર્વાણદિનની એક વર્ષ સુધી ચાલનારી ઉજવણીનો પ્રારંભ નવેમ્બરની ૧૩મીના રોજ વડાપ્રધાન શ્રીમતી ઈન્દીરા ગાંધીના વાયુપ્રવચન સાથે થશે. આ પ્રસંગની ઉજવણી માટે રાજ્યોલી સ્તરીય સમિતિના મંત્રી શ્રી ચીમનભાઈ સી. શાહે આ માહિતી આજે પત્રકારોને આપતાં જણાવ્યું હતું કે આ ઉજવણી દરમિયાનના કાર્યક્રમોમાં ભગવાન મહાવીરના ઉપદેશને જુદી જુદી ભાષાઓમાં વર્ષભર આકાશવાણી દ્વારા પ્રસારણ કરવાનો સમાવેશ થાય છે. શ્રી શાહે જણાવ્યું હતું કે આ ઉજવણીમાં મહાવીર જનકલ્યાણ કેન્દ્ર દ્વારા વિશિષ્ટ કલ્યાણ કાર્યો પર ભાર મુકવામાં આવશે.

સ્વર્ગવાસ નોંધ

ભાવનગર નિવાસી શાહ પરભુદાસ મૂળચંદ (ઉ. વ ૭૪) તા. ૧૦-૧૦-૭૪ ગુરુવારના રોજ ભાવનગર સુકામે સ્વર્ગવાસી થયેલ છે તે જાણી અમે ઘણા દિવસોથી થપા છીએ. તેઓ આ સલાની કાર્યવાહી કમિટીના સભ્ય હતા અને સલાના કાર્યમાં સારો રસ ધરાવતા હતા. તેઓ ધર્મપ્રેમી, નમ્ર અને મળતાવડા સ્વભાવના હતા. સલાના આજીવન સભ્ય હતા. તેમના આત્માને પરમ શાંતિ મળે!

૧૬૦]

[આત્માનંદ પ્રકાશ

શ્રી જૈન આત્માનંદ પ્રકાશની

વાર્ષિક અનુક્રમણિકા : સંવત ૨૦૨૯

ગદ્ય વિભાગ

ક્રમ	લેખ	લેખક	પૃષ્ઠ
૧	નૂતન વર્ષના મંગળ પ્રવેશે	 મનસુખલાલ તારાયંદ મહેતા	૨
૨	સાધના અને વાસના		૮
૩	શ્રાદ્ધ પ્રતિક્રમણના સૂત્રો	 હીરાલાલ ર. કાપડિયા	૧૧
૪	નિમિત્તની પ્રખલતા	 આચાર્યશ્રી વિજયદેવસૂરીશ્વરજી મહારાજ	૧૪
૫	ગૃહસ્થીય-નારી	 મનસુખલાલ તારાયંદ મહેતા	૧૮
૬	નિમિત્તની પ્રખલતા	 આચાર્યશ્રી વિજયદેવસૂરીશ્વરજી મહારાજ	૨૨
૭	ભગવાન શ્રી મહાવીરદેવની વાણીનો અદ્ભૂત પ્રભાવ	 શ્રી દેસાઈ શૈલેશ એસ	૨૪
૮	શ્રી મુક્તિ એક યથાર્થ	 ઉદય જૈન ધર્મ શાસ્ત્રી	૨૬
૯	શ્રાદ્ધ પ્રતિક્રમણના સૂત્રો	 હીરાલાલ ર. કાપડિયા	૩૧
૧૦	આત્માની સુરક્ષા	 ઉપેન્દ્રરાય જ. સાહેસરા	૩૭
૧૧	ભગવાન મહાવીર અને તેના સિદ્ધાંતો	 શ્રી દેવેન્દ્ર મુનિ શાસ્ત્રી	૩૮
૧૨	આત્માવલંબનો ઊત્કૃષ્ટ આદર્શ પ્રભુ હાવીર	 ભાનુમતિ દલાલ	૪૪
૧૩	પ્રિય દર્શના	 મનસુખલાલ તારાયંદ મહેતા	૪૬
૧૪	વીર ચરિત્ર અંગેની આગમિક સામગ્રી	 હીરાલાલ ર. કાપડિયા	૪૯
૧૫	સુખ ક્યાં ?	 અમરચંદ માવજી શાહ	૫૨
૧૬	હિસાબી અહેવાલ સં. ૨૦૨૮		૬૦
૧૭	એક મહત્વનો પત્ર	 મનસુખલાલ તા. મહેતા	૬૬
૧૮	મુંગા જીવોનો શ્રાપ	 અમરચંદ માવજી શાહ	૭૦
૧૯	પાપનો ડંખ	 મનસુખલાલ તા. મહેતા	૭૨
૨૦	જૈન સમાચાર		૭૭
૨૧	પીયળ પાન ખરંતા	 ધનસુખલાલ મહેતા	૮૨
૨૨	જીવનનું અમૃતામૃત્યુ	 મનસુખલાલ તા. મહેતા	૮૫
૨૩	સન્માન સમાનો અહેવાલ		૮૬
૨૪	જૈન સમાચાર		૧૦૧

ક્રમ	લેખ	લેખક	પૃષ્ઠ
૨૫	મહાદેવીઓ અને મહાસતી	... મનસુખલાલ તા. મહેતા	૧૦૬
૨૬	નિર્જરા	... રતિલાલ માણેચંદ શાહ	૧૧૦
૨૭	શ્રાદ્ધ પ્રતિક્રમણના સૂત્રો	... હિરાલાલ ર. કાપડિયા	૧૧૩
૨૮	સેવાનો મોહ	... ચીમનલાલ ચક્રવર્તી શાહ	૧૧૮
૨૯	જૈન સમાચાર	...	૧૨૦
૩૦	અંધાવલોકન	... અનંતરાય બાદવળ શાહ ટા. પે. ૨-૩	
૩૧	સંવત્સરી પર્વને આરાધક બનાવીએ	... ભાનુભતિ દલાલ	૧૨૨
૩૨	પરિક્રમણ	... મનસુખલાલ તા. મહેતા	૧૨૩
૩૩	પરિમિત કરીએ પરિશ્રદને	... ડૉ. ભાઈલાલ ખાવીશી	૧૨૭
૩૪	પર્યુષણ પર્વ	... વલ્લભલાલ મહેતા	૧૩૧
૩૫	તૃષ્ણા અને તૃપ્તિ	... હંકારશ્રીજી	૧૩૩
૩૬	ત્યાગ	... ઝવેરભાઈ બી. શેઠ	૧૩૭
૩૭	સંયમ સાધતા	... અમરચંદ માવળ શાહ	૧૩૯
૩૮	અંધાવલોકન	... અનંતરાય બાદવળ શાહ	૧૪૩
૩૯	પુરુષની પ્રધાનતા	... મનસુખલાલ તા. મહેતા	૧૪૬
૪૦	કાગનો વાદ્ય	... પદ્માલાલ પટેલ	૧૪૯
૪૧	તીર્થક્ષેત્ર શત્રુજય	... મુ. લે. હરિહરસિંહ બાબુ ૦ રક્તનેજ	૧૫૩
૪૨	મહાવીરસ્વામીના ભક્ત ભૂપતિઓ	... હિરાલાલ ર. કાપડિયા	૧૫૬
૪૩	શ્રીમદ્ધ વ્રજયધર્મસૂરીશ્વરજીની સ્વર્ગારોહણ તીથી		૧૫૯
૪૪	જૈન સમાચાર		૧૬૦
૪૫	વાર્ષિક અનુક્રમણિકા		૧૬૨
૪૬	પેટ્રનની નામાવલી		૧૬૪

પદ્ય વિભાગ

ક્રમ	લેખ	લેખક	પૃષ્ઠ
૧	નૂતન વર્ષ આભારાદન	... જગજીવનદાસ જે. જૈન	૧
૨	વીર નિર્વાણ	...	૧૭
૩	નિશ્ચય હે અપના આધાર	...	૩૩

૧૬૨]

[આત્માનંદ પ્રકાશ

ક્રમ	લેખ	લેખક	પૃષ્ઠ
૪	વીર વચનામૃત	...	૩૪
૫	મંગલ શ્લોકો		૩૫
૬	પ્રભુ ચરણ	... ભાઈલાલ એમ. ખાવીશી	૪૨
૭	દયા ખાજો એ દેશની	 બી. જે. કાપડી	૪૩
૮	ગાંગાણી તીર્થનો સંક્ષિપ્ત પરિચય	... લખિયવિજયજી મ.	૫૫
૯	મહાવીર વાણી	...	૬૫
૧૦	મન ત્યાગ	...	૮૧
૧૧	જિનવાણી	...	૧૦૫
૧૨	જગતકર્તા વિવિધ મતો	... રતિલાલ માણેકચંદ શાહ	૧૧૨
૧૩	શરણ છે એકજ મહારે	... જગજીવનદાસ જે. જૈન	૧૨૧
૧૪	મિસ્થામિ દુષ્ટકર્મ	...	૧૪૫

પૂ. આ. પ્રભાકર શ્રી પુણ્યવિજયજી મહારાજ સાહેબના
શ્રદ્ધાંજલિ વિશેષાંકની અનુક્રમણિકા

પા ૧

જ્ઞાન જ્યોતિની જીવન રેખા	૩-૪૪
વર્તમાન પત્રો અને સામયિકોની અંજલી	૪૫-૬૬
સંઘો તથા સંસ્થાઓના ઠંડકો	૬૭-૧૨૨
સંસ્થાઓ સંઘો તથા વ્યક્તિઓના પત્રો અને તારોમાંથી	૧૨૩-૧૪૬
કેટલાક લેખો અને થોડાંક કાવ્યો	૧૨૪-૨૦૦
પુસ્તકો	૨૦૧-૨૦૨

આ સભામાં અત્યાર સુધીના થયેલાં માનવંતા પેદાન સાહેબોની નામાવલી

૧ શ્રી ખાખુસાહેબરાય સીરામચંદજી બહાદુર	૮ શ્રી ચંદુલાલ ચારાભાઈ
૨ ,, હરીસંગ ઝવેરચંદ	૯ ,, રા. બ. કાંતિલાલ ઇન્દિરાલાલ
૩ ,, રાયમહાદુર ખાખુસાહેબ વિજયસિંહજી	૧૦ ,, માણેકચંદ જેચંદભાઈ
૪ ,, સૌભાગ્યચંદ નગીનદાસ ઝવેરચંદ	૧૧ ,, નાગરદાસ પુરૂષોત્તમ
૫ ,, ખાલચંદજી છાજેડ	૧૨ ,, રતિલાલ વાડીલાલ
૬ ,, જીવજીલાલ ધરમચંદ	૧૩ ,, માણેકલાલ ચુનીલાલ
૭ ,, ખાખુસાહેબ બહાદુરસિંહજી સીંધી	૧૪ ,, નાનાલ લ હરીચંદ

વા. અનુક્રમણિકા : ૨૦૨૬]

[૧૬૩

- ૧૫ શ્રી કાંતિલાલ બકેરદાસ
- ૧૬ ,, રા. બ. નાનજીભાઈ લધાભાઈ
- ૧૭ ,, ભોગીલાલ મગનલાલ
- ૧૮ ,, રતિલાલ વર્ધમાન
- ૧૯ ,, પદમશી પ્રેમજીભાઈ
- ૨૦ ,, રમણીકલાલ ભોગીલાલ
- ૨૧ ,, મોહનલાલ તારાચંદ
- ૨૨ ,, ભદ્રવજી નરશીદાસ
- ૨૩ ,, ત્રિભુવનદાસ દુર્લભદાસ
- ૨૪ ,, ચંદુલાલ ટી. શાહ
- ૨૫ ,, રમણીકલાલ નાનચંદ
- ૨૬ ,, દુર્લભદાસ ઝવેરચંદ
- ૨૭ ,, દલીચંદ પરશોત્તમદાસ
- ૨૮ ,, ખાંતીલાલ અમરચંદ
- ૨૯ ,, રા. બ. જીવતલાલ પ્રતાપશી
- ૩૦ ,, અમૃતલાલ કાળીદાસ
- ૩૧ ,, ખુશાલદાસ ખેંગારભાઈ
- ૩૨ ,, કાંતિલાલ જેસંગભાઈ
- ૩૩ ,, બબલચંદ કેશવલાલ
- ૩૪ ,, ચંદ્રકાન્ત ઉજ્જવશી
- ૩૫ ,, પુંજાભાઈ દીપચંદ
- ૩૬ ,, લક્ષ્મીચંદ દુર્લભદાસ
- ૩૭ ,, કેશવલાલ લલ્લુભાઈ
- ૩૮ ,, ઓધવજી ધનજીભાઈ સોલીસીટર
- ૩૯ ,, મણીલાલ વનખાળીદાસ
- ૪૦ ,, સારાભાઈ હઠીસંગ
- ૪૧ ,, રમણલાલ દલસુખભાઈ
- ૪૨ ,, કેશવલાલ વજેચંદ
- ૪૩ ,, જમનાદાસ મોનજી
- ૪૪ ,, વીરચંદ પાનાચંદ
- ૪૫ ,, હીરાલાલ અમૃતલાલ
- ૪૬ ,, ગીરધરલાલ દીપચંદ
- ૪૭ ,, પરમાણુદ નરશીદાસ
- ૪૮ ,, લવજીભાઈ રાયચંદ
- ૪૯ ,, પાનાચંદ લલ્લુભાઈ
- ૫૦ ,, કરતુરભાઈ લાલભાઈ
- ૫૧ ,, પરશોત્તમદાસ મનસુખલાલ

- ૫૨ શ્રી મનસુખલાલ દીપચંદ
- ૫૩ ,, છોટાલાલ મગનલાલ
- ૫૪ ,, માણિકચંદ પોપટલાલ
- ૫૫ ,, નગીનદાસ કરમચંદ
- ૫૬ ,, ડો. વલ્લભદાસ નેણશીભાઈ
- ૫૭ ,, સકરચંદ મોતીલાલ
- ૫૮ ,, પ્રાગજીભાઈ ઝવેરચંદ
- ૫૯ ,, ખીમચંદ લલ્લુભાઈ
- ૬૦ ,, પરશોત્તમદાસ સુરચંદ
- ૬૧ ,, કૈશવજીભાઈ નેમચંદ
- ૬૨ ,, હાથીભાઈ શુભાલચંદ
- ૬૩ ,, અમૃતલાલ કુલચંદ
- ૬૪ ,, પોપટલાલ કેવળદાસ
- ૬૫ ,, ભગુભાઈ ચુનીલાલ
- ૬૬ ,, વનખાળીદાસ ઝવેરચંદ
- ૬૭ ,, બકુભાઈ મણીલાલ
- ૬૮ ,, ખીમચંદ મોતીચંદ
- ૬૯ ,, ચીમનલાલ ઠાયાભાઈ
- ૭૦ ,, રમણલાલ જેશંગભાઈ
- ૭૧ ,, મગનલાલ મૃણચંદ
- ૭૨ ,, નરોત્તમદાસ શામજીભાઈ
- ૭૩ ,, કેશવલાલ ખુલાખીદાસ
- ૭૪ ,, મોહોલાલ મગનલાલ
- ૭૫ ,, ચીમનલાલ મગનલાલ
- ૭૬ ,, રતિલાલ ચત્રભુજ
- ૭૭ ,, પોપટલાલ ગીરધરલાલ
- ૭૮ ,, કાંતિલાલ હીરાલાલ કુસુમગર
- ૭૯ ,, લાલભાઈ ભોગીલાલ
- ૮૦ ,, સાકરલાલ ગાંડાલાલ
- ૮૧ ,, હરખચંદ વીરચંદ
- ૮૨ ,, ચંદુલાલ વર્ધમાન
- ૮૩ ,, છોટાલાલ ભાઈચંદ
- ૮૪ શ્રીમતી પ્રભાવતીબેન હરખચંદ
- ૮૫ શ્રી મનમોહનદાસ શુભાખચંદ
- ૮૬ ,, કાંતિલાલ રતિલાલ
- ૮૭ ,, નૌતમલાલ અમૃતલાલ
- ૮૮ ,, જયંતિલલ રતનચંદ

૮૯ ,, બાણજીભાઈ ધરમશી
 ૯૦ ,, પાનાચંદ્ર ડુંગરશી
 ૯૧ ,, નાનકચંદ્ર રીખલચંદ્ર
 ૯૨ શ્રીમતી કમળાબેન કાંતલાલ
 ૯૩ શ્રી રમણલાલ નગીનદાસ
 ૯૪ ,, કપુરચંદ્ર નેમચંદ્ર
 ૯૫ ,, મંગળદાસ ગોપાળદાસ
 ૯૬ ,, રાયચંદ્ર લલ્લુભાઈ
 ૯૭ ,, છોટુભાઈ રતનચંદ્ર
 ૯૮ ,, હરગોવિનદાસ રામજીભાઈ
 ૯૯ ,, નવીનચંદ્ર છગનલાલ
 ૧૦૦ ,, નવીનચંદ્ર જયંતિલાલ
 ૧૦૧ ,, શંદભાઈ જયંતિલાલ
 ૧૦૨ ,, તુલશીદાસ જગજીવનદાસ
 ૧૦૩ ,, નાનચંદ્ર જુઠાભાઈ
 ૧૦૪ ,, ચંદુલાલ પુનમચંદ્ર
 ૧૦૫ ,, સૌભાગ્યચંદ્ર નવલચંદ્ર
 ૧૦૬ ,, ચંપાલાલ કરશનદાસ
 ૧૦૭ ,, અમૃતલાલ ઠાણાભાઈ
 ૧૦૮ ,, મહાપતરાય વૃજલાલ
 ૧૦૯ ,, પોપટલાલ નરોત્તમદાસ
 ૧૧૦ ,, ગુલાબચંદ્ર લાલચંદ્ર
 ૧૧૧ ,, મનુભાઈ વીરજીભાઈ
 ૧૧૨ ,, ચંદુલાલ નગીનદાસ
 ૧૧૩ ,, મુળજીભાઈ જગજીવનદાસ
 ૧૧૪ ,, ચુનીલાલ ઝવેરચંદ્ર
 ૧૧૫ શ્રીમતી લાછાભાઈ મેઘજીભાઈ
 ૧૧૬ શ્રી સુખલાલ રાજપાળ
 ૧૧૭ ,, સુંદરલાલ મૂળચંદ્ર
 ૧૧૮ ,, પ્રાણજીવન રામચંદ્ર
 ૧૧૯ ,, શાંતલાલ સુદરજી
 ૧૨૦ ,, પ્રાણલાલ કે. દોશી

૧૨૧ શ્રી ખાંતીલાલ લાલચંદ્ર
 ૧૨૨ ,, ચીમનલાલ ખીમચંદ્ર
 ૧૨૩ ,, લોગીલાલભાઈ જેઠાલ
 ૧૨૪ શ્રીમતિ કંચનબેન લોગીલાલ
 ૧૨૫ શ્રી જયંતભાઈ માવજીભાઈ
 ૧૨૬ ,, ખુમચંદ્રભાઈ રતનચંદ્ર
 ૧૨૭ ,, સવાઈલાલ કેશવલાલ
 ૧૨૮ ,, નંદલાલભાઈ રૂપચંદ્ર
 ૧૨૯ ,, જડવજીભાઈ લખમશી
 ૧૩૦ ,, બાવચંદ્રભાઈ મંગળજી
 ૧૩૧ ,, પોપટલાલ નરશીદાસ
 ૧૩૨ ,, કુલચંદ્રભાઈ લીલાધર
 ૧૩૩ ,, જીવરાજભાઈ નરસેરામ
 ૧૩૪ ,, મ જીવલાલ ઝવેરચંદ્ર
 ૧૩૫ ,, પ્રાણલાલભાઈ મોહનલાલ
 ૧૩૬ ,, હરસુખલાલ ભાઈચંદ્ર
 ૧૩૭ ,, ચંદુલાલભાઈ વનેચંદ્ર
 ૧૩૮ ,, મનસુખલાલ હેમચંદ્ર
 ૧૩૯ ,, પોપટલાલ મગનલાલ
 ૧૪૦ ,, કાંતિલાલ હરગોવિન
 ૧૪૧ ,, અમૃતલાલ ઠાણીાસ
 ૧૪૨ ,, કાંતીલાલ ભગવાનદાસ
 ૧૪૩ ,, નગીનદાસ અમૃતલાલ
 ૧૪૪ ,, પોપટલાલ નગીનદાસ
 ૧૪૫ ,, ચીમનલાલ નગીનદાસ
 ૧૪૬ ,, દીપચંદ્રભાઈ એસ. ગાર્ડી
 ૧૪૭ ,, વાઠીલાલભાઈ ચત્રભુજ
 ૧૪૮ ,, પદ્માલાલભાઈ લલ્લુભાઈ
 ૧૪૯ ,, તલકચંદ્રભાઈ દામોદરદાસ
 ૧૫૦ શ્રીમતિ બાનુમતીબેન વાઠીલાલ
 ૧૫૧ શ્રી નાનચંદ્રભાઈ તારાચંદ્ર
 ૧૫૨ ,, હીરાલાલ જુઠાભાઈ

ATMANAND PRAKASH

Regd. B. V. 31

આસ વસાવવા જેવા કેટલાક અલભ્ય ગ્રંથો

સંસ્કૃત ગ્રંથો

રૂ. ન. પૈ.

- ૧ વસુદેવ હિંદી-દ્વિતીય અંશ ૧૦-૦૦
- ૨ વૃહત્કલ્પસૂત્ર ભા. ૬ ઢો ૨૦-૦૦
- ૩ ત્રિપદ્ધિશાલાકાપુરુષચરિત-
મહાકાવ્યમ્ ભા. ૨,
પર્વ ૨, ૩, ૪ (મૂળ સંસ્કૃત)
પુસ્તકાકારે ૧૫-૦૦
૪. " " પ્રતાકારે ૧૫-૦૦
- ૫ દ્વાદશાર્ નયચક્રમ્ ૪૦-૦૦
- ૬ સમ્મતિતર્કમહાણવાવતારિકા ૧૫-૦૦
- ૭ તત્ત્વાર્થાધિગમસૂત્રમ્ ૧૫-૦૦
- ૮ પ્રવંચપંચશતી ૧૫-૦૦
- ૯ છીનિર્વાણકેવલિભુક્તિપ્રકરણે ૬-૦૦
- ૧૦ શ્રી શાન્તિનાથ મહાકાવ્યમ્ ૧૦-૦૦
આ. શ્રી ભદ્રસૂરીવિરચિતમ્.

અંગ્રેજી ગ્રંથો

R. N.p.

- 1 Anekantvada
by H. Bhattacharya 3-00
- 2 Shree Mahavir Jain Vidyalaya
Suvarna Mahotsava Granth 35-00

*

ગુજરાતી ગ્રંથો

રૂ. ન. પૈ.

- ૧ શ્રી પાર્શ્વનાથ ચરિત્ર ૨૦-૦૦
- ૨ શ્રી તીર્થંકર ચરિત્ર ૧૦-૦૦
- ૩ શ્રી સુપાર્શ્વનાથ ચરિત્ર ભા. ૨ ૪-૦૦
- ૪ કાવ્ય સુધાકર ૨-૫૦
- ૫ આદર્શ જૈન સ્ત્રીચરિત્ર ભા. ૨ ૨-૦૦
- ૬ કથારત્ન કોષ ભા. ૧ ૧૨-૦૦
- ૭ કથારત્ન કોષ ભા. ૨ ૧૦-૦૦
- ૮ આત્મ વલ્લભ પૂજા સંપ્રદ ૩-૦૦
- ૯ આત્મ કાન્તિ પ્રકાશ ૧-૫૦
- ૧૦ જ્ઞાન પ્રદીપ ભા. (૧ થી ૩ સાથે) ૧૦-૦૦
સ્વ. આ. વિજયકસ્તૂરસૂરિજી રચિત
- ૧૧ ધર્મ કોશ ૨-૦૦
- ૧૨ અનેકાન્તવાદ ૨-૦૦
- ૧૩ નમસ્કાર મહામંત્ર ૨-૦૦
- ૧૪ ચાર સાધન ૨-૦૦
- ૧૫ ભગવાન મહાવીર યુગના ઉપાસકો ૨-૦૦
- ૧૬ જાણ્યું અને જોયું ૨-૦૦
- ૧૭ સ્યાદાદમંજરી ૧૫-૦૦
- ૧૮ ભ. મહાવીર યુગનાં ઉપાસિકાગ્રંથો ૨-૦૦
- ૧૯ પૂજ્ય આગપદ્મભાંડર પુણ્યાવગ્રંથજી
શ્રદ્ધાંજલિ વિશેષાંક પાકુ બાર્નડીંગ ૬-૨૫
કાચુ બાર્નડીંગ ૫-૨૫

પોષ્ટ-પ્રચલ અલગ. આ અમૂલ્ય ગ્રંથો વસાવવા આમ ભલામજ છે

કોઈ પણ પ્રકારનું વેપારી કમીશન આપવામાં આવતું નથી.

! સખો !

શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા : ભાવનગર

તંત્રી : ખીમચંદ ચાંપશી શાહ, શ્રી આત્માનંદ પ્રકાશ તંત્રી મંડળ વતી

પ્રકાશક : શ્રી જૈન આત્માનંદ સભા, ભાવનગર

મુદ્રક : હરિલાલ દેવચંદ શેઠ

આનંદ પ્રિન્ટીંગ પ્રેસ, ભાવનગર.